

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET ·

LÖRDAGEN DEN 6 JUNI 1903

N:R 23 (858)

BEATRICE HARRADEN.

BEATRICE HARRADEN.

DET FINNS väl knappast någon bland Iduns läsare och läsarinor, för hvilken Beatrice Harradens namn är främmande. Alla hafva vi läst och blifvit hänfödda af hennes »Skepp, som mötas i natten», så olik de vanliga engelska romanerna, och jag tror, att jag går mångas önskan till mötes, då jag här lämnar några närmare upplysningar om en af Englands populäraste författarinnor.

Hvad som särskildt bör intressera Beatrice Harradens svenska läsekrets är, att hon är af delvis svensk härkomst. Hennes mor bär nämligen, ehuru född i Indien, det genuint svenskt klingande namnet Lindstedt och är sondotter till en af de många svenskar, som på 1700-talet slöto sig till Ostindiska kompaniet och utvandrade till Indien. Den unge Lindstedt gifte sig där med en söderns dotter, och miss Harraden är stolt öfver den blandning af söder och nord, som flyter i hennes ådror. Hennes far, en fint bildad, ovanligt musikalisk och vidtberest man, hemförde från en af sina

många resor till Indien, den vackra Rose Lindstedt som brud. I deras äktenskap föddes två söner och tre döttrar, af hvilka dottern Beatrice är den yngsta. Hon tycks hafva varit sin begåfvade faders älskingsbarn, och det innerligaste förhållande rådde emellan dessa båda, ett slags *camaraderie*, som man sällan finner rådande emellan föräldrar och barn, och som fortfor ända till hans för några år sedan timade fränfalle. Hon har själf gjort den allra finaste teckning af honom i »The fowler», där han fått stå modell till hjältinnans far.

Miss Harradens sysoner äro alla begåfvade, hvar och en ägnande sig åt sitt eget kall, men med musiken som föreningslänk emellan dem alla. Hennes äldsta syster, nu gift, har för längesedan gjort sig ett namn som konsertsångerska och komponist, och den andra i ordningen har med iver

och flit ägnat sig åt studiet af porslinsstillverkningen. Hon har »gått i lära» såväl i England som på kontinenten, bland annat i Sèvres.

Då man läser Beatrice Harradens böcker, märker man genast, att hon sitter inne med mera allmänbildning än de flesta engelska författarinnor. Hon är också en af de få, som aflagt akademiska examina. Efter att hafva gått i skola i England och Dresden och studerat 5 år vid Cheltenham College, tog hon sin B. A. examen vid London University innan hon fyllt 20 år. Hennes ämnen voro tyska, latin, grekiska och matematik. Universitetet i London är det enda i England, som tillåter kvinnliga studenter att aflägga examina och miss Harraden var bland de första, som begagnade sig däraf.

I stället för att som de allra flesta akademiskt bildade engelskor ägna sig åt lärarinnakallet, för hvilket hon dock hyser ett mycket stort intresse, följde hon sin böjelse för litterär verksamhet, och efter några års fortsatta studier utgaf hon sin första skiss »The umbrella-mender» i Blackwoods Magazine. Mr

Blackwood var den förste att upptäcka det originella i hennes penna och uppmanade henne att fortsätta, aldrig sparande hvarken på kritik eller beröm. I hans tidskrift publicerades efter hand de flesta af de små berättelser, som hon senare sammanfört och utgifvit under titeln »In varying moods».

Så skref hon sin första bok, »Ships that pass in the night», och sände den till mr Blackwood, som emellertid ej ville publicera den, emedan han ansåg den allt för sorglig för att slå an på den stora allmänheten. Miss Harraden lämnade den då till en helt ny bokförläggarefirma, herrar Lawrence & Bullen, som köpte förlagsrätten för en spottstyfver och blefvo rika på affären. Ty boken gjorde ögonblickligen storartad lycka. Den öfversattes till de flesta europeiska språk, och författarinnan blef formligen öfverhopad med bref från alla världens kanter från personer, som ville komplimentera den unga författarinnan eller önskade göra hennes närmare bekantskap. Hon har berättat mig en egenomlig historia om en straffånge i Kentucky, som skref till henne och omtalade, hvilket starkt intryck hennes bok gjort på honom, och hvilken tröst den varit för honom. Han berättade vidare, att han tillbragt 10 år i fängelse, dömd för mord, då han i själfva verket begått dråp till själf försvar. Miss Harraden intresserade sig för mannen, skaffade honom en skicklig advokat och hade den glädjen att få honom frigifven.

Många vänskapsband har miss Harraden knutit genom sin »Ships», men den har också blifvit utsatt för en skoningslös kritik från vissa håll, och prästen i hennes egen församling har i sina predikningar framhållit den

BEATRICE HARRADEN OCH HENNES MODER.

BEATRICE HARRADEN I SITT ARBETSNUM.

som ett exempel på samhällsvådlig och skadlig litteratur.(!)

Efter »Skepp, som mötas i natten» har hon utgifvit åtskilliga böcker: »Things will take a turn», en förtjusande barnbok, »Hilda Strafford», »The remittance man», »The fowler» m. fl., alla utmärkande sig för samma lätta, kåserande stil, samma grundliga människokänedom och samma lätt humoriserande, men alltid förstående kritik af de mänskliga svagheter. För närvarande håller miss Harraden på att lägga sista handen vid en bok, som skall utkomma nästa vår och hvilken torde blifva af speciellt intresse för oss skandinaver, då större delen af handlingen utspelas i Norge i våra dagar. Miss Harraden har en alldeles särskild förmåga att sätta lokalfärg på allt hon skrifer, men så skrifer hon heller aldrig om något, som hon ej har reda på. Hon har tillbragt två somrar i de norska fjällen och därifrån hemfört ett rikt förråd af intryck och »stoff». Hon tror, att denna bok skall blifva bättre öfversatt till vårt språk än de föregående, med hvilka öfversättning hon är ganska missnöjd.

Miss Harraden arbetar i allmänhet långsamt. Hon skrifer sällan mer än ett par timmar om dagen, vanligen mellan 10—12, och i hennes manuskript förekomma ytterst sällan öfverstrykningar eller ändringar. Jag tycker mig se henne just nu, sittande i sin stora, ljusa atelier, som hon hyrt c:a 5 min. väg från hemmet för att få arbeta fullkomligt ostörd, omgifven af sina norska minnen, fotografier o. d. Kolen glimma i kaminen, men dörrarna till den halfvilda trädgården stå på vid gavel. Ty miss Harraden älskar att låta sol och frisk luft fritt strömma in i de rum, där hon vistas. Hela möblemanget består af ett skrifbord, en stol, en skärm, en chaiselongue och en pall; kanhända det hela ter sig litet sjukhusmässigt på fotografi, men där finns ingenting af sjukrum i verkligheten.

Hur miss Harraden ser ut? Ja, icke ser hon svensk ut. Och jag tror aldrig jag sett en människa med så växlande utseende som hennes. Hon kan uppvisa dussintals fotografier, alla olika hvarandra, men dock alla lika henne. Hon är mycket mörk, har kortklippt, vackert lockigt hår och bruna ögon, som ibland spraka af skalkaktighet bakom de misspyrdande glasögonen och ibland nästan slockna af trötthet och öfveranstängning. Hon har nämligen lidit af en svår ögonsjukdom, hvars följder ännu plåga henne. Det mest tilltalande i hennes utseende är dock hennes leende, detta leende, som blott en verkligt intelligent kvinna kan åstadkomma, ett leende fullt af skälaktighet, af förstående, af hjärtegodhet, ett leende, som går rakt till hjärtat. Öfver

hela hennes egendomliga lilla person ligger för öfrigt något alldeles absolut individuellt. Det är som om ordet *frihet* strålade omkring henne i gylene bokstäver. Dock finns ingenting af modärn blåstrumpa hos henne, därtill är hon för behaglig, för medfödt graciös.

Miss Harraden är ingen älskare af sällskapslivet och dess tvång och offerar ej en tanke på kvinnans vanliga tyranni: sista modet. Jag undrar, om hon någonsin sett i en modejournal. Men det är också det enda

område, där hon är efter sin tid. I allt annat är hon betydligt före åtminstone sina konservativa landsmaninnor. Därtill har nog till stor del bidragit de många och långa resor i främmande länder, som hon gjort. Hon har bland annat vistats 3 år på en »ranch» i Californien och deltagit i den sträfsamma kampen för tillvaron därute.

Hela hennes förtjusande hem i Hampstead, där hon bor med sin mor och syster, vittnar om den smak för resor, som gjort sig gällande inom familjen, ty det är ett sannskyldigt museum. Där finnas förgiftade indianpilar, bitar af skallerormar, brokiga indiska broderier, konstnärligt skurna indiska möbler, schweiziska koskällor, norska väfnader och allehanda lappsaker, hemförda från Nordkap. En rikhaltig samling dyrbara, sällsynta porsliner och gamla familjeporätt pryda väggarna och så böcker, böcker i oändlighet. Jag blef förvånad öfver att finna äfven nordisk litteratur där, såväl svenska som norska och danska böcker på originalspråken, och jag blef glädigt öfverraskad, då miss Harraden förklarade, att hon läst dem alla. Hon är en märkvärdigt god linguist, hvilket hon antagligen har från sina skandinaviska förfäder, då engelsmannens svårighet att tillägna sig andra språk är en känd sak.

Jag har förut nämnt, att miss Harraden är musikalisk. Hennes favoritinstrument är violoncellen, som hon lär spela med stor färdighet, och hon talar med förtjusning om sina musikaftnar tillsammans med vår frejdade landsmaninna, lady Hallé. Jag har endast hört henne spela våra kära gamla folkvisor på sin charmanta flygel, och ehuru hon ingalunda är någon skicklig pianist, har jag sällan hört någon spela dem med sådan musikalisk känsla och uppfattning som hon. Där kom hennes svenska ursprung fram, det kunde man ej misstaga sig på. Hon är mycket intresserad af allt som rör Sverige, har mycket väl reda på våra stora män och kvinnor och uttalade sin önskan att komma hit för att närmare studera folk, seder och bruk. Under de minnesrika dagar, jag hade den glädjen att gästa henne i höstas, hörde jag henne ofta säga till sina vänner, att Sverige var på det hela taget alldeles för litet känt i England. Men jag är viss om, att Beatrice Harraden en gång kommer att intressera hela sin stora läsekrets för vårt lilla land. Jag tycker mig ännu se henne stå barhufvad i den murgrönskädda dörren, viftande ett sista farväl till mig och ropande på sin brutna norska: »Jeg kommer sikkert næste aar!» Och icke allenast för egen del, men å hela mitt lands vägnar svarade jag med ett »hjärtligt välkommen!» S. SÖDERHJELM.

HVI FÖDAS STÄDS SÅ UNDERLIGA DRÖMMAR?

HVI FÖDAS städs så underliga drömmar
En vårens natt, när genom hjärtat strömmar

så unga, varma tankars rikedom?

Hvi hägrar blott en fjärran fager lycka,
som aldrig nås — men blott vill oss förrycka
i vårens tid, när häggen står i blom?

Hvi varder allt till sång i nattens timma,
när blekt i vågen tusen stjärnor glimma
och skuggor sänkt sig öfver domnad värld?
Hvi födas tankar för att vida flyga,
tills morgonsolens första strålar blyga
belysa svagt en orörd hufvudgård?

När tysta genom parkens gångar skrida
en man, en kvinna sida invid sida
i natten utaf heta suckar kvaf,
hvi längtar man i deras ställe vara,
hvem kan den glöd i pulsarna förklara,
som sväller likt i unga björkar saf?

Hvi längtar man till läppar än ej kyssta
i doftrikt snår, där resliga och tysta
de stolta furor stå som trogen vård?
Hvi vill man läsa i ett ögas låga
ett osagdt svar på någon osagd fråga
— ej hviskad ens i drömmars rosegård?

Ja, hvarför? — När man vet att våren skalkas,
att efter korta sommandagar nalkas
en höst med torra löf uti sitt fång —
att aldrig här man når, hvad varmt man drömmer,
hvad stort man vill, hvad vackrast som man
gömmar

i hjärtats allra lönligaste gång.

Men drömmar äro ljufva, fast de svika,
och mulna stunder bli på solljus rika,
om dagen är på fröjder än så tom.
Och därför drömmar man i vårens tider,
när mildt sin doft syrenens klase sprider
en stjärnklar natt och häggen står i blom.

SIGURD P. SIGURDH.

Kungl. Hofboktryckeriet
Iduns Tryckeri Aktiebolag

17 Bryggaregatan 17

Affärstryck

såsom Aktier, Obligationer, Priskuranter, Cirkulär, Plakat, Affischer, Fakturor, Räkningar m. m. m. m.

FÖRSTKLASSIGT ARBETE!

BILLIGA PRISER!

MELLINS FOOD

af Läkarekåren erkändt bästa näringsmedel för barn och sjuka.

Finnes på Apoteken samt hos Specerihandlarne.

PROF gratis och franco från Axel Lennstrand, GEFLE.

DE NYGIFTA SAMTALA:

»VET DU, Bengt, jag har varit på kafferep i dag och därigenom fått så mycket att tänka på. Jag måste nu äntligen en gång få tala ut med dig om det där mottagningsaftonförslaget, som du vet har legat mig i tankarna, ända sedan jag fick mitt eget lilla kära hem. Det passar så bra att afhandla saken nu, när vi ha så lugnt och ljufligt och du sitter så där bekvämt med din cigarr och jag har det här menlösa arbetet att fälla kökshanddukarna, som vi inte hunno med till bröllopet.»

»Lilla Ingabarn, förskona mig för alla allvarssamtal. Dessutom, jag besvär dig, odla inte upp någon misspydande rodnad på din nu oklanderliga näsa genom att sjunka ihop öfver arbetet så här strax efter maten. Kryp hellre ner här en stund hos mig.»

Ingegerd sökte att behålla sin viktiga husmodersmin, då hon på stående fot började vika fällar på handdukarna. Ett ljust, lyckligt leende aföste dock snart allvarsminen. Hon kastade arbetet åt sidan och gled ner i soffan, där hon fångades och kvarhölls af mannens arm.

»Du är en sådan god, förståndig liten hustru, just en lycka och prydnad för ditt hem; allvarssamt sagdt, uthärdar jag inte med tanken, att du, som våra emanciperade gamla nuckor, börjar intressera dig för så kallade yttre frågor.»

»Yttre frågor! Men, Bengt då, jag går ju inte med mina tankar och förslag ett steg utom hemmet, och det räknas väl inte till något »yttre» område. Tvärtom, det är ju just för att lära ungdomen, den ungdom, som intet hem har, att förstå och uppskatta värdet af hemlif till motsats mot utelifvet, som jag vill att vi någon gång skola få i all enkelhet ta emot dem, som vi äro bekanta med, här hos oss.»

»Men jag har ju sagt, redan innan vi gifte oss, att vi skola spara och hushålla, så att vi kunna ge en liten fin middag för våra gemensamma vänner, åtminstone hvartannatår.»

»För sådant umgänge som Dolls och deras likar, menar du? De flesta af vårt umgänge ha tio, tolf tusen om året och Dolls ha, det vet jag genom bror Ernst, trettiotusen i årsinkomst. Vi, med våra fem tusen, ge middag för dem, så att det går opp emot, hvad de äro vana vid och kunna åstadkomma!»

»Det skulle ju vara smaklöst af oss att, som de, komma med tio, tolf rätter mat och sex, sju sorters vin, vackert så om vi kunna starta vår första stora middag med sex rätter på menun och fyra sorters vin. Vi få ta det enkelt och efter våra tillgångar.»

»Men, Bengt, kan du kalla en sådan middag enkel och efter våra tillgångar, den kommer att gå till hundratals kronor.»

»Fördelade på två år betyder det inte så mycket.»

»Under två år skola vi spara och försaka, gå miste om sommarvederkvickelse, tillfällen att höra musik och att skaffa oss vackra konstskatter här hemma, bara för att slutligen kunna ge en sådan där middag!»

Ingegerd reste sig häftigt, med blossande kinder och flämtande bröst satte hon sig vid det lilla korgbordet, hennes sedvanliga arbetsplats i mannens rum.

»Men, min lilla gumma, hvad kommer åt dig? Du inser väl, att när vi själfva åtnjuta gästfrihet hos våra vänner, så är det vår skyldighet att visa dem sådan tillbaka.»

»Sådan gästfrihet ger jag inte så mycket som så för.» Den unga frun slog ut i luften med sin tomma hand. »Gästfrihet! Jag tackar,

jag. Gästvärd är det, och det riktigt ändå! Arbetströtta stackars herrar, som inte ha ett spår till anlag att vara värdar och som skälfva vid tanken på att klinga i glaset och yttra de djupsinniga orden: »Jag skall be att få önska gästerna välkomna.» Fruarna vill jag aldrig tala om, för dem är det då riktigt bedröfligt!»

»Ja, när de själfva gå i den genren.»

Ingegerd blef röd, mulnade till och satt tyst en stund, men så såg hon upp med en varm, bevakande blick.

»Bengt! Ha de icke rättighet att vara lite bedröfliga ändå, fruarna, inte fruarna till de rika, välbärgade männen, sådana sorglösa husmodrar, som få öfverlämna allt bestyr åt kokfruar och vaktmästare och sedan icke behöfva ha en aning om hvad ett, än så lukulliskt gästabad kostar. Utan alla dessa små fruar, hvilka så ängsligt måste bevara skenet. De känna, att deras hem är som en defekt glaslykta, som de måste bära, så att alla tro, att den är hel, medan de själfva veta att en sida är borta. De bli så nervösa och osäkra, så dumdristiga eller ligkiltiga, att man kan baxnas åt det. Alla den sortens fruar är det i alla fall synd om.»

»Men, kära Inga lill, är du ändå inte en smula inkonsekvent? Det förefaller mig, som om det speciellt är middagarna du vill åt. Men du är redo att bryta en lans för det sällskapslif, som idkas om kvällarna under namn af supéer till lika stort men, synes mig, för kassan och de stackars »skälfvande» värdarnas trefnad som ödesdigra för de små fruar- nas sinnesstämning.»

»Du vill visst inte förstå mig, Bengt. Skola vi ha middagar och, som det heter, »se några vänner», så menar jag, att vi böra få ställa det efter vårt eget hufvud och framförallt vår egen förmåga och likafullt ge våra gäster ett sådant minne af vårt hem och vårt hemlif, att de, om de ej redan äro det, så småningom bli hemmets vänner och förtrogna.»

»Jag betackar mig för ett sådant resultat. Mitt hem är en helgedom, dit profana blickar ej böra få tränga in.»

»Och därför vill du göra det till ett hotell, när du hvartannat år upplåter det för dem, som du ändå ger namn af umgängesvänner.»

»Det där förstår du inte, min lilla gumma. En man i min ställning måste ta vissa hänsyn. Man har svårt nog ändå att inte bli förbigången eller trampad på tårna. När man kämpat sig till en viss plats i lifvet, får man finna sig uti de förhållanden, som på platsen möta en. En annan sak är att frivilligt kasta sig in uti nya svårigheter och göra det förut tillräckligt invecklade umgängeslifvet ännu mer tillkrångladt, något, som helt visst skulle bli resultatet af dina omdryftade mottagningar.»

»Men hvarför i all världen skulle det behöfva bli så krångligt eller depensivt att då och då låta någon af våra hemlösa ungdomar och äfven andra, som känna sig tilltalade af det enkla umgängeslifvet, komma hit på någon viss bestämd afton i månaden?»

»Därför, min lilla unge, att mat kostar pengar och dryckesvaror kosta pengar, huru sparsamt man än ämnar bjuda däraf, ja, till och med vatten och läskedrycker får man ej för ingenting. Cigarrer och rökverk gå heller ej af för hackor, om man ej vill bli förgiftad af dåliga varor, och så hjälpen i köket och belysningen. Jo, jag tackar jag, sän't där skulle bli sköna tillställningar, som snart skulle ruinera oss.»

»Men hvad du också tar till, Bengt. Först och främst talar du om, att mat kostar pengar, som om jag inte skulle veta af det, jag, som därhemma skötte hushållet och gjorde mat-

inköpen och som väl — fortsätter med den saken äfven nu. Du säger ju själf, att ditt hushåll nu blir nästan billigare, än när du var ogift.»

»Ja, det förundrar mig verkligen, men det är också den stora besparingen på dryckesvaror.»

»Nå, den skulle väl kunna fortgå i samma lyckliga riktning, om vi också öppnade vårt hem för våra vänner.»

Bengt, som satt i hvilstolen framför brasan, blossande på cigarren, for upp.

»Skulle här bli något sorts goodtemplar- eller blåbandistmöte! Jag ber så mycket. Om det komme att gå därhän, att vi så där flockvis toge emot våra vänner, så kan du vara öfvertygad om, att jag ville, att de skulle bli förplägade på det sätt, som är vanligt bland personer i vårt stånd.»

»Om jag begriper, huru jag skall få dig att förstå, huru jag ville ställa det.»

»Förstå! Gudbevars, kära du, jag begriper mycket väl den filantropiska idé, som förestafvar din plan, det där har du af svärmoder, vid hennes ålder passar det ju mycket bra att ägna sig åt reformer snart sagdt af hvad art det vara månede, men vid dina år är det löjligt. Hm, hm! Jag förstår inte, huru allt detta flugit i dig.»

»Kafferepet, har jag sagt. Det var tredje gången Agda ringde på. Hon tycktes vara riktigt sårad öfver mina, som hon sade, svepskäl att ej komma, och så gick jag.»

»Kors, jag har aldrig trott, att den ytliga, jag hade så när sagdt lättfärdiga damen skulle i sitt hem dryfta någon sorts frågor, som gå utöfver toalet- och skandalhistorier.»

»Det var bara sådana saker, som afhandlades också. Den ena rysliga historien efter den andra om vår tids ungdom, upprörande beskrifningar om, huru vildt, otygadt den lefver, huru det drickes, spelas, sviras öfver tillgångarna, huru bedrägerier och sveki i affärer florera. Där nämndes namn och talades öppet och oförbehållsamt, som om vi varit i en sluten krets och då var åtminstone jag främmande för största delen af de trettio, fyrtio damerna.»

»Jag skall berätta för dig, att de där gossarne, för hvilka, det begriper jag allt för väl, du vill agera skyddsängel, i själfva verket inte bättre begära än att få bli lämnade i fred. Du kan lita på, att de trifvas bättre på kaféer och varietéer, än i sällskap med sådana serafiska unga damer som till exempel min lilla hustru. Och du är alldeles för ren och för fin att befatta dig med en så otacksam uppgift som att i något hänseende ta dig an dem. Stackars liten min, som ej ännu känner, i hvilken stygg och lumpen värld vi lefva!» Bengt gick fram till sin unga hustru och drog hennes hufvud intill sig med ett uttryck af medlidande och oändlig ömhet.

Hon återgaf honom varmt smekningen.

»Men du, visst känner jag världen, jag har väl två bröder, som alltid yttrat sig fritt inför mig, och gifva fruvänner och dig — utom hvad jag läst mig till. Det är ju för att jag känner missförhållandena, som jag i min ringa mån vill söka afhjälpa dem. Du må alls inte tänka, att jag tror mig om något stort ensam. Jag syftar bara på mitt eget lilla område, som inte är så svårarbetadt. Ungdomen i vår krets hör nog till den noblare sortens ungt folk.»

Hon såg ej, eller låtsades ej se, sin mans skeptiska leende.

»Jag tror i alla fall inte, att de kommit in i dåliga vanor ännu, och flickorna svarar jag för. Aimée är en praktflicka och Viola så söt, att man kan bli betagen i henne. Nu komma

Enligt referat af meddelande från Svenska Tandläkaresällskapet kommitté för undersökning af gängse antiseptiska munvatten på Internationella Tandläkarkongressen i Stockholm den 15 Aug. 1902 är

STOMATOL

ovedersägligen det munvatten, som bäst uppfyller de fordringar medicinen och tandhygienien ställa på ett bakteriedödande och sjukdomsförekommande preparat för tändernas och munnens vård.

STOMATOLFABRIKEN, Stockholm.

H. M. Konungens Hofleverantör

också bägge flickorna Stöör hit, sedan de fått plats i järnvägen. De ha ju rakt intet umgänge, de som förr ägt ett så rart och godt hem.»

»Si så där ja, ämnar du ha flickor med på de där förbättringszwyckarna också?»

»Men i all världen, huru kan du tänka något annat! Huru skall en man kunna bli någonting riktigt och bra, om han inte kommer i enkelt och trefligt hemumgänge med unga, rara flickor? Du minns väl själf, när du var tingshäst och inte hade annat än gästgifvargården och oss.»

»Ja, det vet Gud, att det umgänget hos er, med dig, blef en välsignad vändpunkt i mitt lif.»

»Och i mitt, Bengt!»

»Men du kan förutse, att det kanske går på samma sätt med de unga, som du vill sammanföra här.»

»Ja, det kan väl hända.»

»Men vet du, hvad folk då kommer att säga? Jo, du kan vara viss på, att du blir ansedd att vara en 'Stina giftasknif', att du på ren spekulation etablerar giftasbyrå.»

»Åh fy, huru kan du tro?»

»Du kan vara viss på, Inga, att utaf tjugu personer, som få del af din idé, skola nitton ge den en förvänd tydning, hvar och en efter sin, mer eller mindre nobla uppfattning: 'Du vill göra eröfringar för egen del', 'bli populär', 'göra dig viktig', du 'trifs ej ensam i ditt hem', 'är ej lycklig med din man', 'vill gifta bort din syster'.»

»Ja, det skulle väl ingå i min giftasbyråplan,» skrattade Ingegerd. »Men vet du, det där är sökta invändningar, inte skrämmer jag af dem! Lågsinnade och dumma människors omdömen spela en alldeles för betydande roll på vår planet. Bara du är med om saken, så frågar jag inte ett dugg efter hvad hela världen säger. Hvad vore det för öfrigt för ondt uti, att unga män, som arbeta för sin framtid, möjligen komma på den tanken att gifta sig?»

»Må så vara, men man vet aldrig hvart det kan föra hän, förälskelse är alltid en äfventyrlig sak, och äfven om den leder till äktenskap, alltför allvarlig, att man skulle vilja påtaga sig ansvaret för att så att säga, anlägga minan. Har du tänkt på, hvilket ansvar du med dina mottagningsplaner ikläder dig?»

»Ja, och det tar jag gladeligen. Det är värre att bära ansvaret för, att de unga kanske en dag stå ensamma, bittra, tungsinta eller som oförbätterliga egoister, därför att de aldrig ens sett eller lärt känna, hvad ett lyckligt hem vill säga.» Ingegerd lade bort sitt arbete, tog en pall och satte sig invid hvilstolen, där mannen under samtalet placerat sig. »Ser du, jag tänker göra allt så trefligt och rart. Nu är det min tro, att vi svenskar, äfven herrarne, äro lite försagda och blyga.»

Mannen gaf till ett gapskratt.

»Blyga! Jo det var en skön människokännedom!»

»Släpper inte min öfvertygelse ändå. Punschglaset och cigarren, äro de inte många gånger surrogat, när ett par tre herrar eller flere äro tillsammans och till en början inte veta, huru de skola komma in i en ledig sällskapston. Tänk på, hur dumt det är, hur fadda de ta sig ut, där de stå uppsträckta med glaset i hand och stirra hvarandra in i ögonen. Det är ju ingen mening i alltsammans, bara en dum, själlös slentrian, som man ju förr dess hellre borde bryta med!»

»Ja, kan du råda bot för detta, så är du märklig!»

»Inte jag ensam, hör du. Alla hem och goda tänkande husmödrar och döttrar, som finnas, skola hjälpa till. Vill du höra, hur jag för min del tänker göra? För att få stämning till stånd och trefliga, enkla, naturliga samtal i gång, så ämnar jag först tända en hemtreflig eldbrasa, som skall lysa och värma.»

»Den brinner väl snart ner, ämna ni sen sitta i mörkret och dölja edra blyga anleten?»

»Ah, så du pratar! Jag tänker förstas lägga på ny ved oupphörligt, som vi brukade göra i skymningsstunderna hemma.»

»Det blir depensivt, det där, kan jag märka.»

»Men inte så depensivt på långt när som det blir med punsch och vatten, den utgiften räknar man ändå aldrig på. En flaska punsch kostar ju en och femtio, då en hel säck raraste björkved inte belöper sig till mer än en och trettio, och inte bränna vi upp all den veden på en kväll. Framför brasan har jag så kaffebordet, med godt, jag får mycket och godt småbröd för hvad några fadda seltersflaskor, som dessutom lära alstra njursjukdomar, kosta. Frukt ville jag nog också gärna bjuda, om det inte blefve alltför dyrt, eller ville jag ha vindrufter och någon läskande, utsökt vinlemonad att bjuda på som surrogat för punschen. Men jag har inte råd, så att det får någon af de rika mottagningsfamiljerna komma med.»

»Utmärkt! Men jag misstänker starkt, att du och dina kvinnliga vänner bli ensamma om de där raffinemangerna, som nog ej te sig vidare lockande för vårt manliga ungarungumgänge.»

»Åh, det har ingen fara, åtminstone att börja med. Du vet ju, att jägmästar Lissjö var här i förra veckan och satt kvar hela kvällen. Notarien Ritt träffade jag i dag ute, och han sade, att han sökt oss flere gånger. Det var han som var här en kväll, då du var borta och 'murade'. Gunhild Lissjö var hos mig då. Hon och jag spelade fyrhändigt, och så sjöngo hon och jägmästarn duetter och spelade schack. Han hade visst ingen brådska att komma härifrån, fastän han hvarken fick punsch eller cigarrer. Nu i dag frågade han just, om vi inte hade någon bestämd tid, då han kunde träffa oss hemma så där trefligt som förra gången, han påstod att det hade varit på en onsdag. Så kom jag att säga, det vi ju kunde bestämma nästa onsdag för hans besök, så kunde jag på samma gång få hem till oss ett par andra hemkära ungdomar. Du får sitta lugn och ostörd i ditt rum, om du tycker, att det är ledsamt att vara med oss. Går det nu bra och de ha trefligt här, så få de komma igen en annan onsdag.»

»Säg hellre tisdag, då 'murar' jag och behöfver inte visa mig förrän vid supén, där jag, huru enkelt det än är beställt med den, spelar en mindre slät roll än som värd vid kaffebord och eldbrasa.»

Ingegerd skrattade hjärtligt.

»Ja, det låter bedröfligt. Men det är, för att du inte är van att hälsa dina gäster an-

nat än med punschglaset i hand på aftonen eller med vinglas vid middagen.»

»Mina middagsprojekt lära väl få vika nu för den här mottagningsidén, som ligger dig så varmt om hjärtat.»

»Men om middagsidén ligger dig så varmt om hjärtat, så kan du väl förstå, att vi alldeles inte slopa åtminstone hvartannat-årsmiddagen. Ungdomsmottagningarna komma ej att tära så hårdt på hushållskassan. Jag ämnar bara ha smörgås med kallskuret, som jag skär upp och ordnar med förut på dagen, kanske någon liten efterrätt, som jag lagar själf, så te och öl eller dricka, ungefär som vi bruka ha det i hvardagslag och som gästerna själfva troligen äro vana vid också. Vi skola prata trefligt vid brasan, musicera, spela schack, läsa bra böcker, Ludvig kommer med, han läser Snoilsky, Rydberg och våra andra skalders öfverdådigt. Flickorna få hjälpa till med dukningen, och för öfrigt kan hela sällskapet gripa in, om det behöfs, för att de skola känna sig helt hemmastadda.»

»Ja, det är ju möjligt, att det kan realiseras, ditt förslag. Men, barnet mitt, om nu vårt hopp går i uppfyllelse och dina plikter inom hemmet ännu mera fördjupas, skall du ändå äga kraft att ägna dig åt det värf, som du nu ser så ideelt?»

»Jag tror det, Bengt. Det är just sedan detta hopp blef lefvande, som jag liksom vaknat upp och fått syn för så mycket, som förut var mig främmande eller likgiltigt. Min gosse, vår gosse, vår flicka, skall genom oss göra sitt inträde i världen. Vi måste bereda väg, skynda oss att plocka bort de stenar, på hvilka de kanske annars en gång kunna sarga sina små fötter blodiga, kanske stupa. Vi skola bjuda till att rödja bort något af den låghet och andliga feghet, som nu håller oss tillbaka, när det gäller den enklaste själfständiga handling. Skall någon bära »skammen» för att uppträda enkelt, lefva efter sina tillgångar, blotta hemmets hvardagslif, så låt oss göra det. Dess lättare och fortare skall det gå för det släkte, som kommer, att anamma sanningen och hedra allt, som är godt i världen. Vill du taga den »skammen» med mig, Bengt?»

Han svarade intet, endast kysste den unga makan tyst och högtidligt.

Laura Fitinghoff.

SOCKENSKOMAKARENS STORA ÄLG.

DETTA ÄR en sannfärdig och allvarlig historia om sockenskomakarens stora älg.

Ingen behöfver tvifla på, att den är sann, ty den ena delen af historien står utförligt relaterad i domboken, och den andra delen har sockenskomakaren själf talat om för mig — och som en nog vet, ljuger aldrig en sockenskomakare.

Och allvarlig är den ock, denna sannfärdiga historia, allvarlig och fylld med goda lärdomar, alldeles som gamle prosten Högbergs predikningar, hvilka predikningar historien för öfrigt liknar äfven däruti, att den, »när vi närmare betrakta den, sönderfaller i vissa delar eller betraktelsepunkter,» som prosten brukar uttrycka sig.

De hjältar, som uppträda uti denna allvarliga och sannfärdiga historia äro:

1. Sockenskomakaren.
2. Älgen.
3. Sockenskomakarens häst, kallad »Snoppen».
4. Kronjägaren Nilsson, kallad Räfven, samt
5. Länsman.

Det kanske förefaller omoraliskt och såsom en sidovördnad för öfverheten, att jag nämner sockenskomakaren, älgen och Snoppen framför rättvisans höge handhafvare och lagarnes väktare. Men jag ursäktar mig med, att jag endast tagit hjältarne i kronologisk ordning utan fäst afseende vid hvars och ens vikt och värde, vare sig för mänskligheten i allmänhet eller för denna historia i synnerhet.

Sockenskomakaren heter Stark, som hvar man vet, och han bor borta på ett litet nybygge, som han själf brutit opp långt inne i skogen, bortåt Holmbergahället, en half fjärdings väg från landsvägen. Stället ligger uppe på en backe, och heter egentligen Klacken — Stark själf har gett stället det namnet — men människorna, som alltid äro kvicka i tungan, om inte alltid i förståndet — kalla't alltid för Sulan — som ni nog har hört förr.

Starken på Sulan är en bra karl och en präktig karl och en styf karl, och maken till sockenskomakaren finnes inte i sju kyrksöcknar, det påstår han själf, och själf ger han sig den sure på, att han aldrig ljuger.

Jag vill nu inte påstå, att Sulan är något öfverdådigt fett och präktigt jordagods. Snarare tvärt om. Starken och hans käring, Starkan som hon kallas, gräfva väl och böka där uppe i sten-skräften om värarna och lyckas väl få en och annan halftunna potatis och då och då några kappar säd i äring, när det vill sig väl — men mer är det heller inte.

»En skomakare kan väl inte lefva på Sulan,» brukade han säga ibland, »det får allt vara till lite' ofvanläder också.»

Men det där ofvanläderet är det allt si och så med ibland. Det händer stundom, att mor Stark inte har annat att sätta fram till mat åt sin herre och man än några kalla potatisar, en mjölk-skvätt och en brödbit. Men det är bara vintertid. — Och därför tycker inte Starken om vintern.

Hans bästa tid är vår och höst. Då går han från gård till gård, från by till by i utöfning af sitt ämbete och då måntro är han en eftersökt och firad man. Ty drängar och pigor skola ha skor till flyttedagarne — alla, samt och synnerliga — och det får man då medge, att Starkens skor äro de bästa som finnas i den vägen — så hvad det anbelangar så...

Men det var ju inte om Starkens skor vi skulle tala. »Det är en annan historia», som en stor författare säger.

Utom Starken och Starkan lefva däruppe på Sulan ett gammalt kokreatur, benämndt Rosali, som levererar mjölkskvättarna och gräddtårarna till Starkans cikorialag, och en spattbruten, blåsigt häst, som heter Snoppen.

Ja, det vill säga, Snoppen lefva inte numera — han är död och begravd — eller rättare sagt uppäten. Och det uppäten, ej af Starken och Starkan och nedsköljd af Rosalis magra mjölk, utan uppäten i fröjd och gamman af finaste herrskapsfolk och nedsköljd med champagne och andra dyra och syndiga drycker. Ja, honom vederfors om sådan ära, att han väl fått kollern af högfärd, om han i lifvet kunnat ana, huru han efter döden skulle komma till sådan glans och härlighet.

Och därmed äro vi ändtligen inne på denna märkliga historia.

*

Det led långt frampå förejulsvintern, och med visthusboden uppe på Sulan höll det på att bli både si och så. Strömmingskaggen, som Starken köpt på Mikaelmarkna'n, höll på att vara tömd — »fiolerna», som hängt i bodtaket voro »utsplade», den ena efter den andra — som en vet, kallar folket här i trakten torkade fårlår för fioler, och medges måste, att de äro ljufviga att spela på — och Starkan gnällde illa för att kaffet var nära slut, så det bara var att koka på sumpen och cikorian.

Slikt kan gå en till hjärtat, om man nu också inte är annat än sockenskomakare och heter Stark, och inte äger något annat än en ilsken käring, en gammal ko och en spattig häst, som heter Snoppen.

Stark låg i fällbänken under fönstret och läste almanackan och räknade ut att strömmingskaggen skulle räcka precis till julaften — om en hushållade förstas — och tyckte för resten, att lifvet var uselt och bedröfligt på alla vis.

Starken satt vid spisen och lappade Starkens byxor, som skam till sägandes fått sig en duk-tig revfa där bak.

»Hör du, mor du!»

Det var Starken, som hade fått en idé.

Starken såg upp från arbetet och tittade öfver brillorna bortåt fällbänken, där Starken låg med almanackan i näfven.

»Hva' är det om?»

»Hm — ja' tänkte — om en skulle ge sig ut och hugga opp lite ved, så en då åtminstone inte behöfver frysa öfver jul. Där står bra med tørtall kring Mörttjärn — en kan hugga opp veden där och köra hem den se'n. Så har en då alltid något att göra...»

Starken hade just ingenting emot saken, och så tog Starken yxan på axeln och gaf sig i väg.

Det hade snöat på morgonen, så det var den finaste spårnö en kunde tänka sig. Starken var då inte precis någon stor jägare inför herranom, men han kunde inte låta bli att sucka öfver de stränga förordningar, som äro gällande här i landet enligt kungl. majestäts nådiga jaktstadga, när han såg de imponerande spåren af en stor älg, som nyss gått öfver vägen...

En sådan där bjässe skulle allt räcka längre än en strömmingskagge. Hm — och kött är kött ändå — i synnerhet, då en har left på sura mjölk-skvättar, potatis och strömming ett par månader... Om... om...

Han tordes inte tänka ut... För jaktstadgan är sträng.

Se, inte för att han precis tyckte att det skulle ha varit nå'n synd, inte... Om en kunde komma åt'en på passligt sätt... och... men...

Nej — det dugde inte att tänka på det där! Han kastade af sig rocken och började hugga, så det sjöng i skogen.

Men rätt som det var, lät han yxan hvila. Han kunde inte låta bli att tänka på det där ändå... Det kunde ju hända, att inte strömmingen räckte till jul.

Och om den räckte, var väl strömming ändå en bra klen julmat — helst då en inte hade den ringaste utsikt att få skölja ner den med en sup.

Se, älgkött det var nu något helt annat. Stark visste inte något, som han tyckte så mycket om.

Han stod och inbillade sig, hur det skulle smaka just nu med ett stycke varmt, fett älgkött...

Tandvattnet började rinna om tänderna på honom. Han snöt sig i näfven och försökte hugga igen. Det var då en rackare till tall, som inte ville falla... Jo nu... nu brakade det — och nu sviktade den... och nu föll den...

Hu, så det brakade! Ett sånt brak skulle det nog bli i skogen, då älgen föll...

Han hajade till för sina egna tankar, Starken.

Om älgen skulle falla, så skulle ju någon vara tvungen att skjuta den först. Och om nu någon ändå skulle skjuta den — hvarför inte lika gärna Starken som någon annan?

Då han nu rätt tänkte på saken, var det ju inte så farligt med jaktstadgan heller. En skall ha bevis — och det blir just inte lätt för kronjägarn att skaffa så'n't här i vildmarken...

Men orätt var det väl i alla fall, äfven om en inte komme fast för saken — och göra något orätt, se det vill inte Starken. Nej då. Då var han mer van att svälta...

Och så högg han igen.

Men det var då för märkvärdigt med den lagen. Den kunde han aldrig rätt förstå sig på. Stod det inte i bibeln: Råden öfver fiskarne i hafvet, öfver fåglarne under himmelen och alla djur, som kräla på marken? Hm — ja — det förstås, att inte kan man väl säga, att älgen *krälar* på marken, inte — men ett djur är han väl ändå...

Starken var tvungen att söka fram pipsnuggan ur rockfickan. Kardusen var det klen med — men till slut lyckades han skrapa hop några smulor ur byxfickan — och så satte han sig på stubben, rökte och funderade vidare.

Se, hvad den där lagen anbelangade, trodde han inte mycket på den. Men bibeln trodde han på — ja, det gjorde han visst det. Och där stod också: Du skall mera lyda Gud än människor. Det var ju tydligt, att vår herre hade sändt den där älgen i vägen för Stark, bara för att Starken skulle få en präktig julamat...

Här spratt Starken till vid ett flåsande ljud, som hördes strax bakom.

Han vände sig — och se, där stod älgen, knappt tjugu steg från honom, hög och grann och med en hornkrona, som var åtminstone tio spiror i...

Starkare karlar än en uthungrad sockenskomakare, som bara har några salta strömmingar att lefva på öfver hela julhelgen, ha mistat be-sinningen i ett sådant ögonblick.

Starken lämnade yxan i sticket och gnodde som en galning i väg hemåt. Älgen mistade respekten för en karl, som låtit skrämna sig så där lätt, marscherade fram, nosade på yxan — på spånorna — tog sig en munfull laf ur den nyss fällda tallens krona — fann det här stället trefligt — riktigt öfverdådigt trefligt. Han hade visst inte lust att gå härifrån — nej visst inte. Laf är inte alls så dumt — är det bara någorlunda grönt, så är det till och med riktigt godt. Ja ja men. Så här vintertid får man inte vara kräsen utaf sig...

Älgen stod och mumsade och åt ännu, då Stark kom tillbaka med bössan. Han klippte med öronen, då Stark trampade af en gren så det brakade i skogen, men han välade sig inte om att se efter, hvad som var å färde.

Och Starken smög sig fram, tills han nästan

NODVÄNDIGHETSARTIKEL

för verkstäder, fabriker, bruk, fartyg, landtegen-domar, landsställen och privata familjer:

Wilh. Beckers Samaritlädor, rikligt försedda med förbandsartiklar och verk-samma antiseptiska sårmedel,

prydliga och omsorgsfullt arbetade af stark, bonad ek, ej såsom andra i handeln förekom-mande af kartong eller bleckplåt, som visat sig bräckliga och mindre ändamålsenliga,

praktiskt inredda med skilda fack och afdel-ningar, där de olika artiklarne hafva sina be-stämnda platser,

försäljas i 4 skilda storlekar med olika konstruk-tioner till respektive Kr. 6:—, 12:—, 30:— och 35:—. Illustrerad prospekt sändes franco på begäran. **Wilh. Becker**, Kongl. Hofleveran-tör, **5 Malmorgsgatan, Stockholm.**

nådde älgen med bössmyningen. Då siktade han — strax bakom örat.

»Ja, få se nu, om det är Guds mening,» tänkte han — och så tryckte han af.

Älgen slutade att äta och lade sig i stället — fast något brådstörtadt...

Den kvällen åt Starken sig mätt, och Starkan var så god och snäll, att det minsta barn kunnat handtera henne. Och på natten drömde Stark, att det var julaften, och att det regnat brännvin en hel vecka, så han hade både älgkött och våt-varor.

Nu är det ju tyvärr så här i världen, att en sann och oskyldig glädje sällan får vara ogrum-lad. Och då lyckan synes som störst, då står ofta olyckan på lur.

Så ock här.

De första dagarna efter storslakten var allt fröjd och gamman uppe på Sulan — det stod kött-os och rök dagen i ända upp genom skorstenen och Starkens ansikte sken af belåtenhet och älg-fett. Köttet var undagömdt nu, så väl, att ingen skulle kunna leta rätt på det, och huden hade han stakat ner i en vak på Mörttjärn. Så det var nog så bra ställt allting...

Men en vacker morgon, då Starken som bäst var sysselsatt med att smörja kråset med en fet bit af älgbringan, trädde kronjägaren in genom dörren.

Det klack till i bröstet på Starken, och han såg, hur käringen hans bleknade, då hon bad kronjägarn sitta ner. Men han hämtade sig snart.

»Jag tror I har älgkött här,» lät kronjägarn och tog en riktigt barsk min på sig.

Starken tuggade.

»Ja — lå — hm — nog ha vi kött, gualof — hä — hä — hm, men inte precis älg inte — hm — det vil säga, om kronjägarn vill kalla'n älg, så gärna för mig, men jag kalla'n Snoppen jag.»

Nu tyckte Starken, att han svängt till det rik-tigt finurligt, och därför fortsatte han också vidt och talade om, hvilket präktigt djur Snoppen hade varit i lifvet, och hvilket präktigt djur han var nu efter döden.

Men han tordes inte riktigt se på kronjägarn; han bara småsneglade nedåt dörren, där han satt, då och då. Och hvad han såg var inte riktigt ägnadt att lugna honom. Kronjägarn satt och vädrade som en jakthund — nå, det var då inte så besynnerligt det heller, för hur bra Snoppen än var men inte var det precis troligt, att hans kött skulle dofta så förvillande likt älgkött...

Det började rent af kännas otäckt för Starken — och köttet smakade inte så godt som förut. Det ville inte sjunka ner riktigt, utan satte sig fast under bröstet... just i maggropen... Ja, det var inte trefligt att sitta och svälja och svälja och försöka se ogenerad ut.

Men märkvärdigt nog gick kronjägarn, utan att ha ställt till husrannsaking.

Starken sade ingenting på länge. Men när sista skynten af kronjägarn försvann i skogsbry-net, vände han sig till Starkan:

»Hör du, mor du! Snoppen gick inte i honom.»

*

Starken var säker på att kronjägaren funde-rade på något otyg, då han gick utan att ställa till någon som helst undersökning.

»Han kommer nog tillbaka — med följe,» tänkte Starken. Och natten därpå låg han och vred och vände på sig i sängen och funderade och funderade...

Men då Starkan vaknade på morgonkvisten, fann hon till sin häpnad, att hon var ensam i stu-gan. Men redan innan hon hunnit få upp eld i spisen och få kaffesurran varm, hörde hon ljud af stöflar i förstun...

Herrejess! Det måtte väl inte vara kronjägarn, som kommer! Hon sprang till dörren och öpp-

nade. Men det var bara Starken och ett par af hans närmaste grannar.

Och se'n karlarna fått en kopp af mor Starks cikorialag, gingo de ut i fähuset, togo Snoppen, ledde honom till skogs, flådde honom efter alla konstens regler — dock först se'n Starken skjutit honom en kula genom hufvudet — styckade honom och saltade ned köttet i sår, som nedgräfdes i snön. Hufvud, hofvar och hud af hästen tog Starken och bar ned till sjön — och sedan gick hvar och en hem till sig.

Starke hade inte riktigt klart för sig, hvad som var meningen med det hela, men hon teg och samtyste. För om en också kan vara katig och barsk ibland och tycka, att karlarna äro kröpplingar och oduglingar, så är det ändå ibland så, att karlarna helst böra få göra som de vilja, utan inblandning af fruntimmer.

Hela dagen gick Starke och hvisslade och såg förnöjd ut. Och den natten sof han den rättfärdiges sömn, så att fönsterrutorna skallrade i stugan.

Dagen därpå kom där storfrämmande till Sulan. Det var länsman Frisk och kronjägare — Räfven, som han kallades — och fjärdingsman.

Så mycket rättvisa hade väl aldrig förut på en gång funnits i en sockenskomakares enkla boning.

Både Starke och Starke syntes fyllda af ångest och bafvan — nekade i nionde sten till att inneha något älgkött eller något kött alls.

och rykte lidit genom den falska anklagelsen. Och så fordrade han att återfå hela det belopp, som influtit genom försäljningen af det beslagtagna köttet.

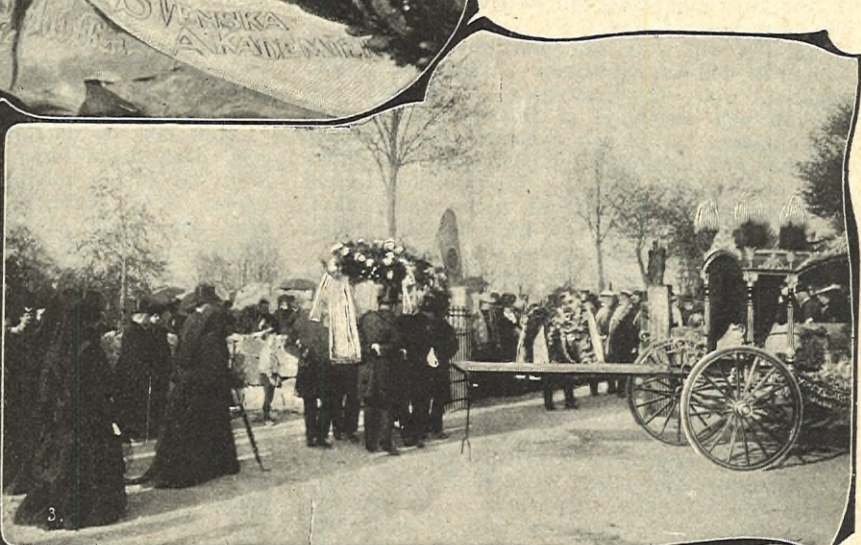
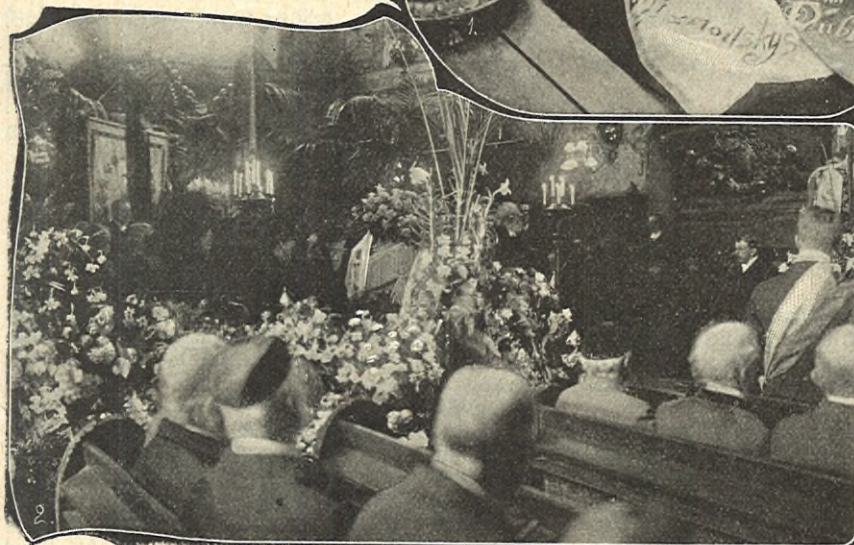
Och nu satt lagens väktare där vackert. Han hade inga vittnen på, att Stark skjutit någon älg — fjärdingsman och kronjägare kunde endast intyga, att kött påträffats under misstänkta omständigheter hos Stark — inte ett dugg mer. Men Starkens grannar, de intygade vid sin salighet, att detta under misstänkta omständigheter anträffade kött tillhört salig Snoppen, som i sin tur tillhörde Stark.

Och rättvisan måste ha sin gång. Det hjälpte inte att länsman och kronjägare och fjärdingsman sökte vrida och vränga på saken. Starke hade rätten på sin sida. Och rätt fick han. Sex hundra riksdaler fick han för Snoppen på det viset. Tre hundra för köttet, två hundra för den falska anklagelsen och ett hundra för rättegångskostnader.

Och så hade han till på köpet det goda, välsignade älgköttet kvar, som ingen hade frågat efter...

Det är nu många år sedan det där hände, men hvar enda gång Starke slinker förbi stället, där han sköt sin stora älg, stannar han ett ögonblick och tänker för sig själf:

»Ja, det syntes tydligt att

CARL SNOILSKYS BEGRAFNING.

1. KISTAN I JAKOBS KYRKAS KOR. 2. PROFESSOR RUDIN HÅLLER JORDFÄSTNINGSTALET.

Men länsman Frisk var inte den, som gaf tappt i första taget. Han ställde till undersökning både inne och ute — och till slut hittade han de sår, i hvilka Snoppen nedsaltats.

Det hjälpte naturligtvis inte, att Starke svor vid vår Herre och vid hans raka motsats, att köttet var efter Snoppen — länsman tog hela partiet i beslag.

Och nu fördes Snoppen ned till staden och såldes på offentlig auktion för 75 öre å 1 krona kilot, och stadens storpampar ställde till »älgstekskalas» midt i vintern och Snoppen serverades med gräddsås och legmyer och som rostbiff och som älgbiff och som — jag vet nu inte hvad allt för goda saker. Länsman hade själf passat på och fått ett lärstykke, och han njöt ofantligt däraf...

Men Starke och Starke sutto uppe på Sulan och firade en härlig jul och väntade på stämningen — allt under det de äto fett älgkött och skrockade af skratt, när de tänkte på Snoppens öde.

Till vårtinget blef Starke stämd för olöflig älgjakt. Han hade ju så godt som blifvit tagen på bar gärning.

Men samtidigt stämde Starke länsman för att denne utan giltiga skäl beslagtagit kött, som var Starkens lagliga egendom, och som var Starkens enda vinterförråd. Och så fordrade Starke vidare ersättning för den skada hans goda namn

3. PROCESSIONEN TÅGAR IN PÅ NYA KYRKOGRÅDEN. 4. GRAFVEN PÅ NYA KYRKOGRÅDEN. A. BLOMBERG FOTO.

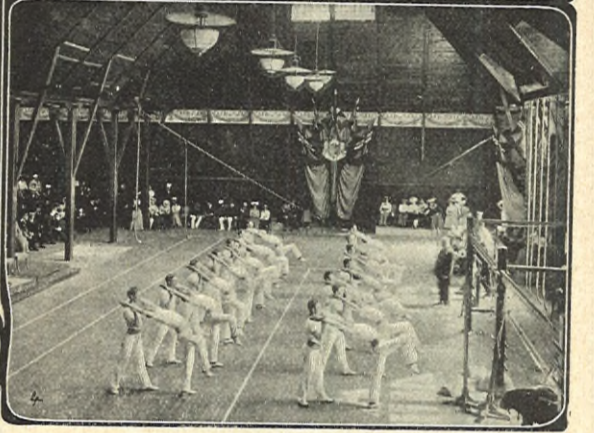
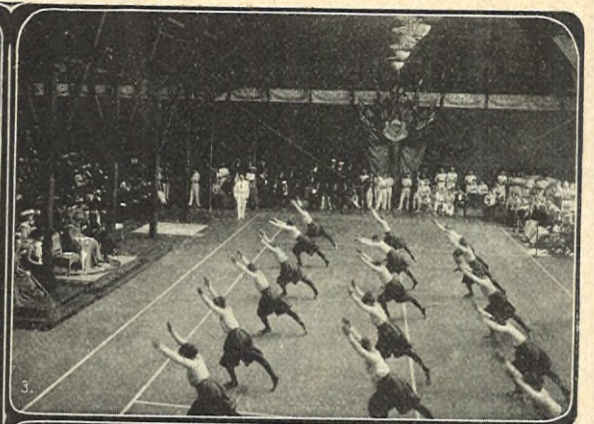
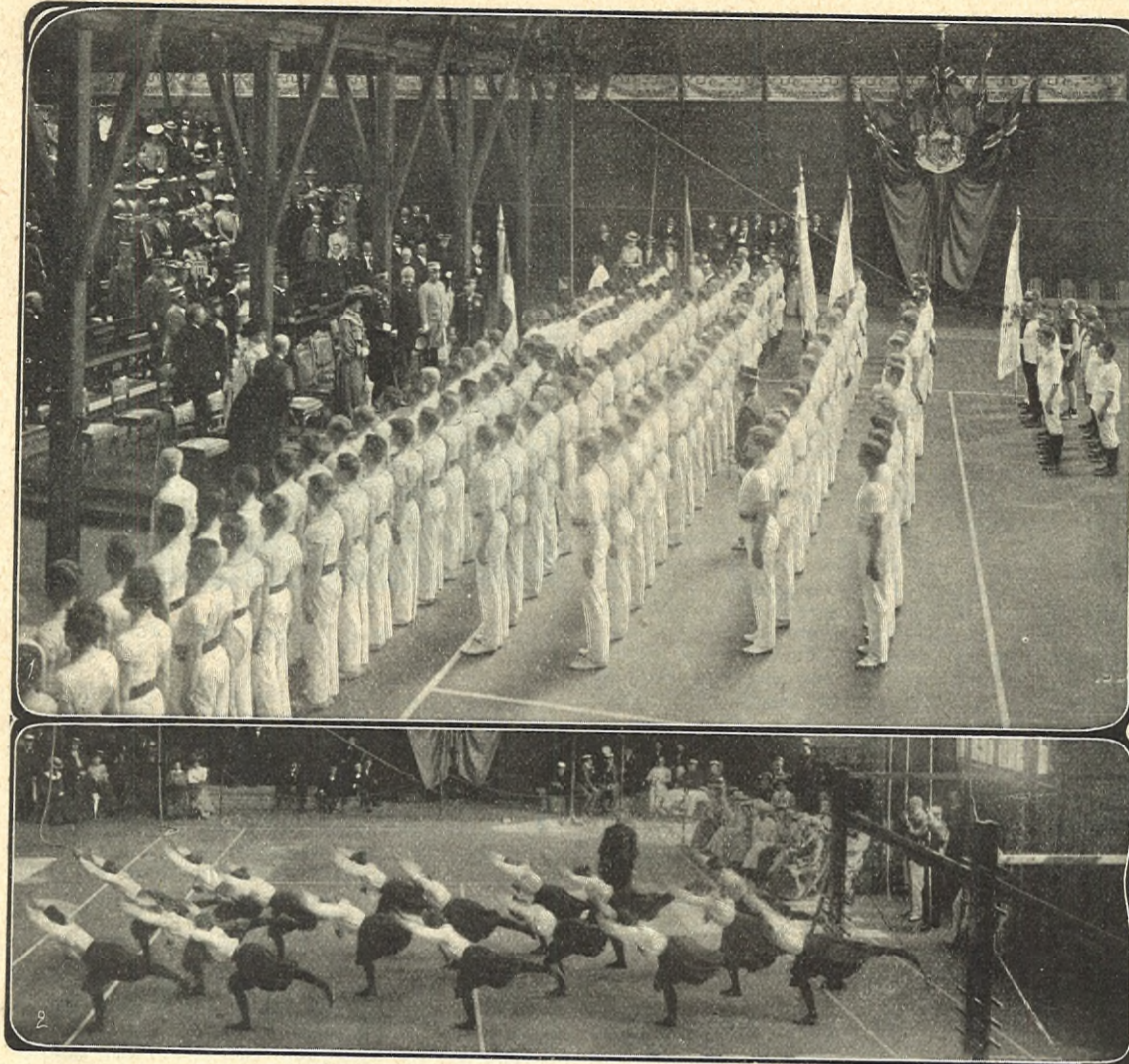
det var Guds vilja ändå... En ska' mera lyda Gud än människor.»

VALDEMAR LINDHOLM.

Ärade annonsörer!

På grund af upplagens betydliga stegring böra mindre annonser till Idun vara inlämnade senast lördagen före den vecka, i hvars nummer de äro afsedda att införas, annonser på en eller flere sidor ännu tidigare efter särskild öfverenskommelse.

Med utmärkt högaktning
IDUNS EXPEDITION.

GYMNASTIK- OCH IDROTTSÅFNINGARNA I STOCKHOLM. 1. KRONPRINSEN ÖPPNAR ÅFNINGARNA. 2. DE KVINNliga STOCKHOLMSGYMNASTERNA FRÅN D:R ARVEDSONS INSTITUT. 3. DEN DANSKA KVINNliga GYMNASTIKFÖRENINGEN. 4. GÖTEBORGSGYMNASTERNA. A. BLOMBERG FOTO.

UR DAGSKRÖNIKAN.

HELSINGBORGS konstutställnings jury, som i dessa dagar afslutat sitt ansträngande bedömarvärf, återfinnes afbildad i dagsnumret. Gruppen, som utgöres af kammarherre Lagerberg i Göteborg, professor Wrangel i Lund samt artisterna Nils Forsberg, J. Lundegård och O. Krumlinde i Helsingborg, är tagen midt i pågående granskarvärf. Äfven meddela vi en bild af Svenska konstnärernas förenings kommissarie vid Helsingborgsutställningen, artisten John Kindborg vid sidan af Publicistklubbens vaktmästare hr A. Berggren, alla konstutställningars bepröfvade factotum.

GYMNASTIK- OCH IDROTTSFESTEN I STOCKHOLM. Förliden vecka var den svenska hufvudstaden samlingsplatsen för gymnastikens och idrottens utöfvare och vänner i hela nordens, och under 6 dagars tid hölls här en serie uppvisningar och täflingar af en omfattning, som knappast någonsin förut setts härstädes. Idun bjuder i dag några bilder från denna enastående sportliga festlighet. Bland dem torde särskildt fotografierna från gymnastikuppvisningarna vid det officiella öppnandet intressera, ej minst den bild, där man ser de unga danska damerna, hvilka gjorde så stor lycka med sin vackra gymnastik. Äfven bilderna från hastighetslöpingen, kulstötningen, spjut- och diskuskastningen äro af intresse. I nästa nummer hoppas vi kunna meddela ett antal illustrationer från idrottsfestens senare del.

EN SERENAD för prinsessan Ingeborg höll sängsällskapet T. T. ute på Parkudden förra veckan med anledning af prinsessans namnsdag. Sällskapet lyckönskan framfördes af ordföranden, hr Knut Nyblom, som å T. T:s vägnar till prinsessan öfverlämnade en vacker bukett af mörkröda rosor med band i danska och svenska färger. Idun meddelar i dagsnumret ett par bilder från serenadgifvarnes besök å det furstliga sommarhemmet, visande dels sångarne uppstämmande en sång å Parkuddens brygga, dels prinsessan och småprinsessorna vinkande afsked till sångarskaran, då båten lägger ut.

Sängsällskapet T. T. (Thalias tjänare) som bildats härstädes under vintern och utgöres i hufvudsak af ett antal mera betydande sångartister från våra teatrar, ämnar i dagarna företaga en sångarfärd genom mellersta och södra Sverige under sin dirigents, direktör Erik Åkerbergs ledning. Sällskapet består af följande artister: hrr

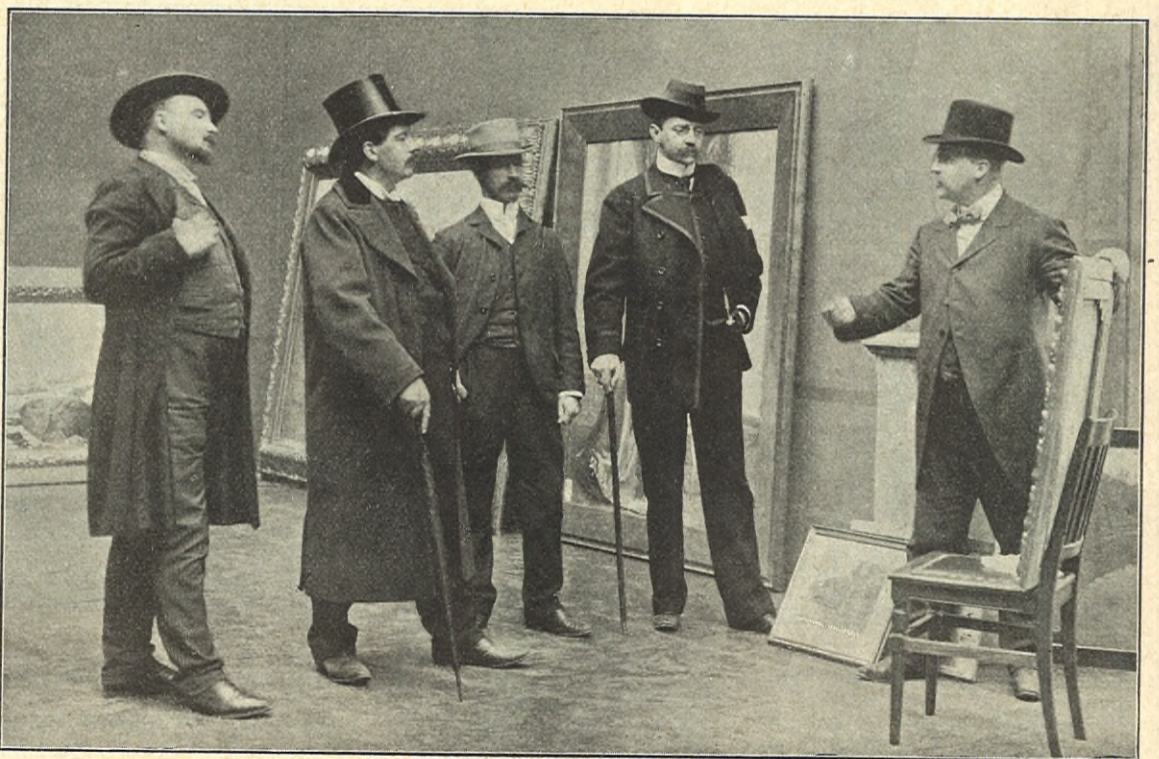
Adami, Bergström, Edberg, Ericson, Henning, Lund, Lindberg, Malm, Mandahl, K. och Sv. Nyblom, Nygren, Olsson, Salmson, Schücker, Sjöberg, Svedelius, Svensson, Wallgren, Wickbom och Erik Åkerberg (dirigent).

DROTTNING SOFIAS förening hade i slutet af förra veckan sitt tredje årsmöte under kronprinsens ordförandeskap. Efter sammanträdet, som ägde rum i artilleri- och ingenjörhögskolans lokal, förevisades på gårdsplanen en af major G. W. von Heideman och vagnmakaren C. M. Carlsson med tillämpande af vunna erfarenheter vid en på föreningens bekostnad under våren företagen studieresa på kontinenten konstruerad och af den senare förfärdigad ambulansvagn. Denna väckte

de närvarandes lifliga bifall såväl för sin praktiska inredning, som lämnar plats för åtta personer i sittande och fyra i liggande ställning, som för sin lätta, mjuka gång och sitt synnerligen tilltalande yttre. Meningen är, att försök med den nya vagnen skola anställas först vid hufvudstadens brandkår och sedermera vid 1:a Svea trängkår, hvarjämte generalmajoren frih. Stjernstedt lär ha för afsikt att vid femte arméfördelningens fältöfningar låta vagnen underkastas prof.

Vidare demonstrerades åtskillig annan sjuktransportmateriel af dels äldre, dels ny konstruktion.

Idun meddelar i sitt dagsnummer en afbildning af den nya ambulansvagnen.

HELSINGBORGS KONSTUTSTÄLLNINGENS JURY UNDER GRANSKNINGSARBETET. FRÅN VÄNSTER TILL HÖGER: ARTISTERNA J. LUNDEGÅRD, N. FORSBERG, Ö. KRUMLINDE, KAMMARHERRE S. C. P. LAGERBERG OCH PROFESSOR E. H. G. WRANGEL. A. B. NILSON FOTO.

som bör läsas af alla, som intressera sig för gammal nordisk kultur.

Hon skriver: »Daa eg fekk Kjennskap til dei gamle Folkevisune vaare, vart eg reint teke' av den ser-merkte Venleiken i deim, og tykte det var vondt at dei skulde liggje i Boksamlingene vaare som ein ubrukt Skatt. Eg kom daa paa, at um me tok Visedansen upp att, kunde me kannhende faa Liv i Visune vaare med.»

Dessutom har hon med de unga inöfvat folkvisedanserna m. fl. och är själen i hela denna återuppväckta och i ljuset framdragna vackra konst. För att sprida den i vidare kretsar reser hon till de s. k. »ungdomslagen» ute på den norska landsbygden och undervisar de unga.

Den summa af glädje och skönhetssinne hon därigenom åstadkommer är en nationalrikedom, som icke kan skattas nog högt och säkert skall gifva ränta på ränta med tiden.

Våren 1901 stod fru Garborg just färdig att komma med sin ungdomsring till Skansens vår-fest för att dansa, då dödsbudet kom om Artur Hazelii bortgång. Det är för att infria detta gamla löfte till den, som så väl förstod att värdera allt äkta, allt folkligt, hon nu kommit hit.

Tyvår kunna vi i dag ingenting säga om själfva dansen, då Idun på grund af pingsthelgen måste göras tryckfärdig redan innan Bondeungdomslaget hunnit anlända. Vi äro dock förvisade om, att hvar och en, som ser dem, skall få ett varaktigt och fängslande minne, ett intryck, som icke förflyktigar likt vanliga, ytliga nöjen.

Bland de dansande äro de två långväga paren från Sättersdalen vida beryktade för sin danskonst, och spelmannen Ole Moe, förste pristagaren vid täflingar, torde sent glömmas.

För detta kända, fosterländska och intelligenta ungdomslag är den härliga Skansen den bästa tänkbara ram.

Där passa sång och dans, där höra felan och laugeleiken hemma. Och där ser man i tusen former — hvar man vänder sig — hur oändligt mycket gemensamt nordens broderfolk ha, trots det myckna, som skiljer.

Vi må hoppas, att den norska bondeungdomen efter sitt besök lärt oss något och lärt något af oss, skänkt oss glädje och själfva föra hem glada minnen, efterlämnat vänskap och vunnit vänner, och därigenom ökat förståelsen och aktningen de båda folken emellan.

SVENKA KONSTNÄRERNAS FÖRENINGSS KOMMISSARIE HR J. KINDBORG MED SIN MEDHJÄLPARE HR A. BERGGREN UNDER UPPHÄNGNINGARBETET I HELLINGBORG. A. B. NILSON FOTO.

HULDA GARBORG OCH DET NORSKA BONDEUNGDOMSLAGET.

LIKSOM PHILOCHOROS i Uppsala först framdrog folkdansen i Sverige från aflägsna bygder, så har Bondeungdomslaget i Kristiania upptagit och framvisat den norska folkdansen.

Författarinnan, fru Hulda Garborg — ledarinnan af dansen — är gift med den kände författaren Arne Garborg. Hon har nedlagt mycket arbete på att studera gammal nordisk och delvis ännu levande dans. För detta ändamål har hon besökt, icke blott Norges dalar och bygder, utan äfven tillbringat en tid på Färöarne, hvarifrån hon

Fänrik Ståls sägner

arken 5—8 medfölja, i särskildt konvolut, detta nummer till samtliga abonnenter å Fänrik-Ståluupplagan.

hemfört den egendomliga Färodansen

Resultatet af sina forskningar har fru Garborg framlagt i en ytterst läsvärd liten skrift kallad »Song-Dansen i Nord-Landi», *

FRU HULDA GARBORG I HALLINGDRÄKT MED DET NORSKA BONDEUNGDOMSLAGET PÅ SKANSEN.

A. BLOMBERG FOTO.

DIR. KUMLIEN MED ASSISTENTER. ALBIN FOTO.

»GYMNASE LING». ETT SVENSKT GYMNASTIKINSTITUT I PARIS.

VI HAFVA godt om svenska gymnaster här i Paris, nästan allt för godt, och trots det allt mer och mer växande förtroendet för vår gymnastik, visar dock tillströmmandet af landsmän-gymnaster, i synnerhet kvinnliga, på senare tiden tendens att öfverstiga behovet. Detta ett litet råd en passant till möjligen hugade aspiranter!

En af de mera kända och erkända målsmännen för svensk gymnastik efter Lings system är direktör L. G. Kumlien.

Det är en framgång lika snabb som enastående, men, låtom oss tillägga det, fullt förtjänt, åt hvilken han kan glädja sig.

Skicklig i sitt fack och i besittning af en mera än vanlig energi, har han på några få år från en ganska anspråkslös början gjort sitt institut till ett af de förmåsta här, på samma gång han mera än någon annan häfdat det svenska anseendet på detta område.

Trots sina goda förutsättningar torde dock herr Kumliens framgång endast blifvit medelmåttig, såvida han ej samtidigt ägt skarpsinne nog att inse, det han såsom främmande, arbetande för en ny, främmande metod, utan de här så nödvändiga faktorerna reklam och beskydd, ej skulle nå sitt mål.

Fransmännen äro nog lyckliga att lefva i den tron, att de bland alla nationer inom alla områden intaga första platsen! Franska näringar, fransk industri, fransk konst och vetenskap samt fransk idrott äro de bästa, och man är så viss i denna sin öfvertygelse, att man sällan anser det lönt med några undersökande jämförelser. Beträffande gymnastik har åsikten här hittills varit den, att en god gymnast nödvändigt måste vara antingen en akrobat eller atlet, brottare eller boxare, och undervisningen har gått i denna riktning, i det att den närmast kunnat betraktas såsom en oafbruten träning.

Herr Kumlien förstod emellertid först att väcka intresse, sedan förtroende för vår helt olika svenska gymnastik hos flere framstående militära och medicinska auktoriteter, författare och journalister. De förre började tillämpa den nya metoden bland trupperna och i skolorna, de senare skildrade i broschyrer och tidningar systemets förtjänster.

Bland dem, som i främsta rummet bidragit till den svenska gymnastikens framgång här vilja vi nämna öfverste Dérué, gymnastikinspektör för Paris' skolor, samt den kände författaren och forskningsresanden Hugues Le Roux, som efter att enkom hemma i Sverige hafva studerat våra gymnastikförhållanden, i ett längre berömande arbete anbefalldes dess tillämpande här. Äfven själf har Kumlien i förening med den bekante sportredaktören i »Le Figaro» André utgivit en omfattande illustrerad handbok i ämnet.

Propagandan för det Lingska systemet har här visat sig mycket verksam, och herr K. kan ej allenast glädja sig åt ett stort, dagligen växande klientel, som å hans institut så väl behandlas som idkar friskgymnastik, utan han innehar äfven förtroendet som instruktör och ledare vid en mängd skolor och föreningar.

Herr Kumliens framgångar här äro så pass ofta

* Aschehougs förlag 1903.

och vidlyftigt omordade äfven af vår svenska press, att jag anser det onödigt tala vidare härom.

*

För en vecka sedan voro i »Gymnase Lings» stora präktiga lokal vid rue de Londres samlade ett stort antal intresserade herrar och damer: militärer, läkare, sportmän och journalister, inbjudna af herr K. att öfvervara en konferens med en efterföljande uppvisning i svensk gymnastik.

Efter ett intressant, sakrikt och delvis spirituellt föredrag af dr Paul Michaux, öfverläkare vid Hôpital Lariboisière öfver den svenska sjukgymnastiken, särskildt med afseende fästadt på respirationsorganen, följde en serie öfningar i så väl fristående- som appareilgymnastik, utförda af ett 10-tal landsmän.

Samtliga nummer, utförda med den elegans och precision, som alltid och öfver allt förskaffar våra svenska gymnaster ett sådant rättvist uppseende, hälsades med applåder, hvilka efter de olika hoppen öfver häst och vid »armgången» nästan aldrig ville sluta.

Vår bild här ofvan, tagen samma afton, återgifver herr K. och de medverkande gymnasterna. Å den andra se vi herr K. med sina 4 assistenter, af hvilka, inom parentes sagdt, damen i midten är hans fru.

Kumlien är en helt ung man, ännu ej fyllda 30 år. Född i Eskilstuna, där fadern var kamrer vid statens faktori, är han brorson till hofintendenten K. Utbildad till gymnast vid doktor Kjellbergs institut, kom han till Paris 1895, där han först var anställd som assistent vid mr Saulerols institut. År 1897 började herr K. på egen hand, i det han då grundade »Gymnase Ling».

Paris d. 6 maj 1903.

EDVARD STJERNSTÖM.

SÅNGSÄLLSKAPET T. T:S SERENAD FÖR PRINSESSAN INGEBORG VID PARKUDDEN PÅ INGEBORGS DAGEN. A. BLOMBERG FOTO.

DIR. KUMLIEN MED SIN TRUPP VID UPPVISNINGEN.

BODIL ENE. SKISS FÖR IDUN AF FRIDA LANDSORT.

(FORTS. FRÅN FÖREG. N.R.)

DET KNACKADE lätt, och ett svart krus-hufvud stacks in genom dörröppningen.

»Middagen är serverad, fröken.»

Bodil såg på klockan.

»Redan fyra. Du är som alltid furstligt artig, Fina.»

Finas brunhyllta ansikte strålade.

»Hvad menar fröken?»

»Punktlighet är furstars artighet, sägs det. Om det är sant, har jag inte den äran att veta. Men att pjaskiga människor inte äro punktliga, det har jag märkt.»

Bodil tog af sig sitt förkläde och följde Finas kallelse.

Den andra hälften af villan, midt emot det stora, gröna rummet, upptogs af Bodils sofrum och af köket. Till båda dessa rum ledde ingångar från tamburen, men mellan köket och sofrummet fanns ingen direkt förbindelse.

Köket var fint som ett dockskåp, och Bodil slog sig ner vid det pryddigt dukade bordet.

Medan Fina betjänade sin matmor, såg hon litet menande ut.

»Hvad är det du har på hjärtat, Fina?»

»Jo, det är bara det, att det finns folk, som är vådligt nyfikna.»

»Och det finns moralpredikanter, som äro som du, Fina; det vill säga, som inte dra sig för att säga godtköpsvisheter.»

Fina försökte att se stött ut.

»Fröken gör jämt narr af en stackare.»

»Det gör jag af allting — nästan. Och det går ingenting sönder af. Eller hur är det, Fina, far du på något sätt illa?»

»Så fröken kan fråga? Jag har det ju som en prinsessa och har det vackraste kök, som finns i världen. Men nu var det det, jag ville säga...»

»Låt din visdom flöda!»

»Jo, ser fröken, i specerihandeln träffade jag i förmiddags jungfrun i villan här bredvid, och vi fick sällskap hem en bit, och då frågade hon mig, hvem fröken egentligen var. En sådan stilig människa hade hon aldrig sett, sa' hon, den näbbgäddan.»

»Hm!»

»Inte för att inte jag också tycker det, men hon sa' det på ett sådant otrefligt sätt, att jag inte tyckte om det.»

»Såå. Hvad svarade du?»

»Jag sa', att fröken var en af Guds änglar,

som stigit ner till vår syndiga och nyfikna jord för att se efter, hur vi har det här nere.»

»Det var rätt. Så är det. Då blef hon väl nöjd?»

»Hon knyckte på nacken och gick sin kos, gjorde hon. Och det var det bästa, hon kunde göra. Men jag vet...»

»Behåll det för dig själf! Jag har fått nog.»

»Ja, men, fröken, unga herrn där i huset...»

»Har jag inte en gång den äran att känna igen.»

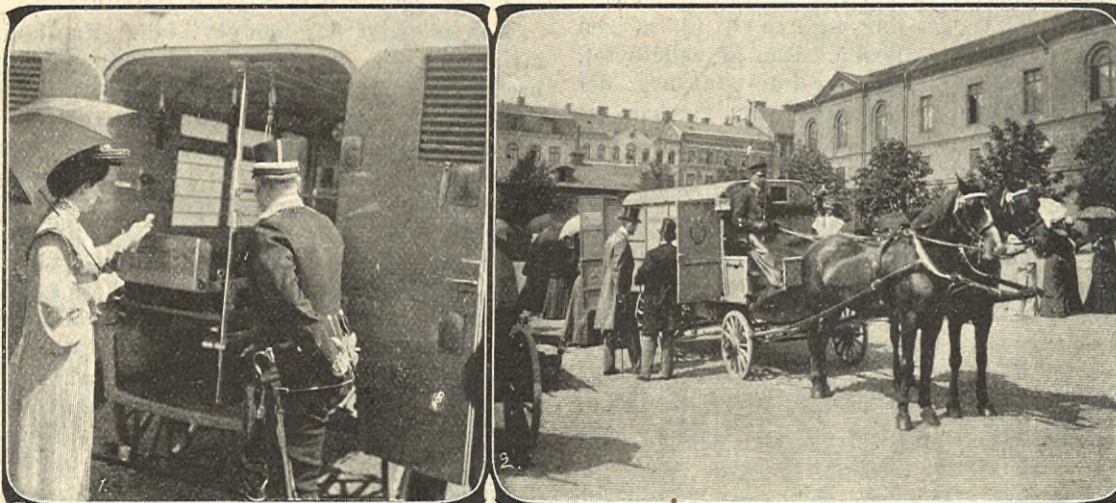
»Men han känner igen fröken, och jag har sett honom gå här förbi oftare, än han kan ha ärende. Han vill nog gärna bli bekant med fröken.»

»Hör nu på, Fina! Hvad du än må få höra eller veta, som rör grannarna och deras göranden och låtanden, får du behålla det för dig själf. Och kan du inte det, så försök med Filippa som reservoar.»

Nu var Fina verkligen stött på fulla allvaret.

»Jag skall aldrig mer tala om någonting för fröken.»

»Håll ord, så bli vi goda vänner. Annars inte. Du är för god att bära dig åt som ett durkslag, min flicka. Nu har du i snart ett halft år lagat min mat, och du har aldrig

DROTTNING SOFIAS FÖRENING'S NYA AMBULANSVAGN. A. BLOMBERG FOTO.

förr trakterat mig med grannarna. Var nu snäll och låt det här bli enda gången.»

Bodils röst var oemotståndlig, och Fina var blidkad.

»Jag skall hålla mun, fröken. Men jag skulle bara bli så ledsen, om fröken råkade ut för något slags obehag för den där herrns skull.»

»Jag reder mig nog, skall du se. — Lammsteken är däjlig och de ryska ärterna ljufiga. Hvad får jag mer?»

Nu strålade Fina som en sol igen, och harmonien var till fullo återställd.

När det var Filipas tur att intaga sin middag, betjänades hon af Fina med en artighet och en ömhet, som vittnade om Finas tillgifvenhet för deras gemensamma härskarina.

*

I det gröna rummet brinner en skymningsbrasa, och i länstolen framför brasan sover Filippa. Hela blomsterprakten är inlagd i kartongen och flyttad till en stor hylla i ett hörn af rummet.

Bodil sitter vid pianot och låter fingrarna glida öfver tangenterna, under det att hon nynnär lösryckta små tongångar. Småningom ordna sig tonerna till en sammanhängande melodi, och hon sjunger:

Jag ville, jag vore en rodnande ros
i min älskades örtagård.
Då hade jag honom att blomma hos,
och då finge jag hägn och vård.

Och när jag så blefve en bleknande ros
i min älskades hägn och vård,
så hade jag honom att vissna hos,
finge dö i hans örtagård.

Bodil reser sig, slår igen pianot, tar Filippa i knäet och sätter sig i länstolen framför brasan. Filippa sträcker välbehagligt tassarna ifrån sig och spinner sakta, under det Bodil som vanligt anförtror henne sina tankar.

»När det blir morgon, kusin, har jag lefvat i trettio år i världen, och nu borde jag ha kommit ur förvåningens tillstånd. Men ännu är jag inte så långt kommen. Ju längre jag lefver, dess besynnerligare tycker jag att allting är — lifvet och världen och de så kallade människorna. Ibland kommer det öfver mig en undran, om jag ändå inte borde ge mig ut bland dem igen och inte lefva så här som en eremit. Men så minns jag, minns, hur besviken jag blifvit, och det mest af dem, som jag satte högst.

Och en gång för mycket länge sedan hände det, att en af dem — det var den allra, allra bästa, förstår du, kusin — tog mitt hjärta ifrån mig och gaf mig sitt i stället. Ett helt halft år var jag den lyckligaste af alla människobarn. Att göra ett sådant byte, det trodde jag var lifvets högsta mening.

Men en vacker dag tog han sitt hjärta igen och gaf mig mitt tillbaka. Han ångrade bytet, ser du. Mitt hjärta var inte godt nog: det hade inte något guldfodral. Det var bara ett stackars naket hjärta och stod alltså för lågt i kurs på världsmarknaden.

Det förstod jag inte först. Jag blef bara förvånad, att ett sådant byte kunde gå tillbaka. Förklaringen på fenomenet kom en liten tid därefter, när han gifte sig med en fylld kassakista. Men förklaringen var ju lika underlig som fenomenet. Jag var bra dum på den tiden, kusin. Sedan blef jag mycket klokare och mycket snålare mot mig själf.

Och tänk dig, kusin, af den mannen hade jag tagit emot smek och kyssar. Inga bindande ord, inga löften hade växlats oss emellan. Jag tänkte bara på honom och på nuet, inte på mig själf och på framtiden. Och jag

diktade visor om honom och till honom, och dem sjöng jag för honom i skymningen, när vi voro ensamma. Sådana underliga dagar!

På den tiden var jag bara tjugu år, kusin, och rusig af ungdom och förälskelse — otillräknelig, förstår du.

Men så kom tillnyktrandet — hastigt nog. Och kopparslagare och blygsel. Och nu, kusin, har jag i snart tio år varit så nykter, som en människa kan vara.

Men glömma kan jag inte.»

Filippa strök sitt lena hufvud mot Bodils händer och spann allt sömrigare.

»Men, käraste kusin, hvad är det åt mig i dag? Här sitter jag och gör mig löjlig med gamla sentimentala minnen som en annan öfverårig mamsell! Och prisar min nykterhet till på köpet! Jag blygs, Filippa. Hvad du gör, så tala inte om för någon lefvande själ, hur jag suttit och sentimentaliserat! Lofva mig det på ditt hedersord, kusin!

Kanske är det, för att jag i morgon skall börja ett nytt år, som jag är så här besynnerlig. Ett nytt år — hvad betyder det? Kanske är det Finas dumma prat om den där grannen. Men det känns, som om någonting skulle hända. Något obehagligt, förstås. Nå ja, må det komma!

Skymningen är inte nyttig för oss, märker jag. Låt oss tända lampa, kusin, och arbeta och öka våra inkomster och inte sitta så här och röra upp oss. Fåfång gå lärer mycket ondt, kusin. Tänk på det!»

Och Bodil slår sig ned vid skrifbordet och försjunkar i en öfversättning af en artikel i en engelsk tidskrift, under det Filippa sitter i sirlig pose på bordet och ser på, hur pennan rör sig på papperet. Lampskenet kommer hennes yfviga, snöhvita päls att lysa mot den gröna bordskifvan.

*

Fina knackade lätt på dörren, steg in och lämnade sin matmor ett litet bref.

»Det låg i brevlådan, fröken.»

»Tack!»

Och Fina försvann igen.

Bodil bröt brefvet och fann följande ord, skrifna med en stor och bestämd handstil:

»Villa Lucia d. 7 mars 19—.

Min fröken.

Om ni någonsin behöfver en ridderlig tjänst, ber jag er vända er till

er obekante tjänare
Richard Diemer.»

Bodil skrattade till.

»Hvad var det, jag sade, Filippa? Nu har det hänt mig något, något makalöst. Se själf! Läs! Har du någonsin sett maken?»

Hon höll skrattande brefvet framför Filipas likgiltiga ögon och slet det sedan itu.

Men plötsligt fick hon ett infall. Hon knöt ett snöre om de båda pappersbitarna och bredde ut fikarna så, att de kommo att likna stora fjärilsvingar.

»Se, kusin, en sådan präktig fjäril. Den vore någonting för dig. Ta den, om du kan!»

Och Bodil slängde pappersfjäriln ner på golvet, ryckte den i snöret hit och dit, upp på soffan och stolarna och ner på golvet igen. Filippa hoppade ner från bordet och gick med lif och lust in på leken, som snart blef allt ifrigare och vildare. Filippa, som af alla krafter ansträngde sig att fånga fjäriln, lyckades ibland få klorna i den, klöste sönder den alltmer, och snart lågo små spillror af brefvet strödda omkring öfverallt på golvet.

Så hände det, att Bodil snafvade på mattan, när hon gjorde en hastig vändning åt sidan för att under språnget icke trampa på katten,

som blifvit liksom yr af den vilda jakten. Bodil före, fick högra foten under sig i fallet och uppgaf ett rop af smärta, medan Filippa skrämmd rusade under soffan och gömde sig.

Fina kom störtande in, hjälpte Bodil att resa sig och fick veta, hur olyckan gått till.

»Gör det mycket ondt?» frågade hon bekymrad.

»Åhnej. Inte nu.»

»Kan fröken stödja på foten?»

Det gick. Och stödd af Fina släpade sig Bodil till sitt sofrum, där hon med Finas hjälp fick kläderna af sig och gick till sängs.

»Vill Fina vara snäll och samla upp papperstrasorna därinne och ge mig dem?»

»Ja, fröken.»

Om en stund kom Fina tillbaka med den sönderklösta leksaken och de lösryckta pappersbitarna.

»Lägg alltsammans här.»

Bodil drog ut en liten tom låda i nattduksbordet, och Fina lydde en smula förvånad, men utan att fråga.

»Tack! Ge mig nu en kopp te, är du snäll. Det är väl så dags nu.»

»Ja, fröken. Klockan är strax half nio.»

»Sen skall jag sofva som en rättfärdig. Och i morgon är jag bra igen.»

»Är det inte bäst, att jag ligger i köket i natt, så att jag hör, om fröken ringer och vill mig något? Klockan hörs inte ditupp till mig.»

»Tack, Fina. Det behöfs inte. Det här är ingenting, fast det gör litet ondt.»

II.

Morgonen därpå kom Fina klockan åtta in till matmor med doftande kaffe och färskt bröd.

»Hur är det med fröken? Har fröken sofvit.»

»Bara en liten stund nu på morgonen. Foten har värkt hela natten.»

»Stackars fröken! Drick nu sitt kaffe, medan jag springer till doktor Grehn. Han bor närmst.»

»Det behöfs ingen doktor. Nu har värken nästan gått öfver, och foten är bara litet svullen. Det går öfver af sig själf och med kallt omslag.»

Men Fina ilade iväg inåt staden till doktorn. I hans tambur fann hon en herre, som just höll på att hänga upp sina ytterkläder.

»Förlåt! Är det doktor Grehn?»

»Nej. Doktor Grehn träffas inte förrän kl. half tio, när hans mottagning börjar.»

»Hvad skall jag ta mig till? Min fröken har gjort sig illa i foten. Jag kan inte låta henne ligga ensam hemma. Kan jag inte få tala med doktorn bara ett ögonblick?»

»Han är inte hemma. Men jag skall framföra ert ärende till honom.»

Fina nämnde sin matmors namn och adress.

»Fröken Ene? Var det så?»

»Ja. Bodil Ene.»

»Säg er fröken, att doktorn skall komma.»

Fina rusade hem igen och berättade för Bodil förloppet af sitt besök hos doktorn.

*

I sitt sofrum, hållet helt i hvitt och ljusblått, låg Bodil och halfslumrade efter nattens plågsamma och tröttande vaka. På det ljusblå täcket satt Filippa och tvättade sig ifrigt, under det Fina med ljudlösa fjät gick omkring och ställde och ordnade i rummet.

Klockan var tio. Det ringde och Fina skyndade ut och öppnade. Den, som kom, var samme främmande herre, som hon talat vid hos doktorn.

»Doktor Grehn är hindrad att komma. Men jag är också läkare.»

Fina visade honom in till Bodil, som fortfarande halfslumrade.

»Fröken, nu är en doktor här.»
Vid Finas ord slog Bodil upp ögonen.
Den bleke, mörke mannen där? ... Bodil bleknade och slöt ögnet igen.

»Hur är det, fröken Ene? Låt mig få se på foten!» kom det i en ton, hvars yrkesmässigt myndiga lugn lät ansträngd.

Det var intet misstag. Det var samma röst, som hon mindes från fordom. Nu gällde det att vara tapper.

Bodil öppnade ögonen igen och fäste blicken lugnt på doktors ansikte.

»Det var snällt, att doktorn kom så snart.»

Rösten lät trött men förrådade med sin korrekta artiga ton ingen sinnesrörelse, och hvarken min eller blick röjde någon öfverraskning.

Doktorn undersökte foten. Den var icke ur led, endast öm och svullen efter den hårda kontusion, den varit utsatt för. Fina sändes till apoteket efter is.

»Jag stannar här under tiden,» lugnade henne doktorn.

»Nej, nej, för all del. Det behöfs inte,» invände Bodil bestämdt, men fortfarande konventionellt förbindligt. »Vi få inte uppta doktorn så länge.»

Men Fina var redan försvunnen.

Det uppstod en tystnad, som blef tryckande. Doktorn stod ännu kvar vid sängfoten.

»Vill inte doktorn sitta ner?» kom det slutligen från Bodil, som med en rörelse af handen visade på en bekväm stol vid ena fönstret, midt emot sängen.

Doktorn satte sig på den anvisade platsen, där hans mörka, allvarliga ansikte fullt belystes af dagern.

Så uppstod åter tystnad.

»Känner inte fröken Ene igen mig?»

»Jo, visst känner jag igen doktor Verenius.» Bodil talade nu med sin vanliga lätta, nästan muntra ton. »Hur kommer det sig, att doktorn är här?»

»Det är en tillfällighet. Jag är på besök hos min svåger, doktor Grehn. Jag har tagit mig en tids ledighet för att ... sköta enskilda angelägenheter.»

»Och en del af doktor Grehns praktik.»

»Det ser så ut.» Doktorn gjorde ett försök att anslå samma lätta ton som Bodil men misslyckades.

»I morse,» fortfor han, »när jag träffade er jungfru i Grehns tambur och hon nämnde ert namn och hvad som hänt, så ... tänkte jag ...» Doktorn tvekade. »Jag ville så gärna se er igen, fröken Ene. Jag talade vid Grehn, när han kom hem, och sade honom, att fröken Ene var en gammal bekant till mig, och att jag kunde gå hit och se på den skadade foten.»

»Hm! Det var snällt, doktor Verenius,» kom det artigt men med en anstrykning af ironi, som kom doktorn att känna sig ännu osäkrare. »Jag kunde kanske ändå väntat, tills doktor Grehn fått tid att komma. Tror doktorn, att det är farligt med foten? Dör jag af den?» gycklade hon.

Som om doktorn ingenting hört af hennes inkast, fortsatte han:

»I går gick jag händelsevis förbi villan här och sade då till mig själf: den skulle ha passat henne.»

»Henne?»

»Ni vet, hvem jag menar.»

»Ack ja,» sade Bodil med låtsad känslomhet. »Det var roligt, att doktorn inte glömt henne. Men om det få vi tala sedan. — Fortsätt!»

»Min svåger är mycket upptagen och hade ingenting emot mitt förslag. Jag kan ju möjligen förefalla er påträngande ...» Doktorn skiftade färg, och Bodil märkte det.

»För all del,» inföll hon artigt.

»Men jag ville inte släppa ur händerna ett tillfälle, som ... slumpen räckte mig.»

»Slumpen. Hm!» Bodils mjuka röst fick en torr gäckande klang. »Lyder doktor Verenius en så impulsiv och nyckfull härskare? Jag vill minnas, att ni förr var klokare än så.»

Tonvikten på ordet *klokare* kunde icke missförstås, och doktors ansikte blef mörkrött.

»Jag förstår, hvad ni menar, fröken Ene,» sade han häftigt. »Men ni förstår inte, hvad det var för omständigheter, som tvingade mig att ... handla ... som jag gjorde ... då.»

»Kära doktor Verenius,» afbröt Bodil, och hennes röst var vänlig, men på samma gång förnämt tillbakavisande, »förlåt, att jag kom att röra vid forna tider, det skall inte hända mer. För resten rör allt det där inte mig, utan den där *henne*, som doktorn nämnde nyss.»

»Hvad menar fröken?»

»Vill doktorn veta något om henne?» Med en snabb öfvergång hade Bodils röst åter blifvit gäckande.

»Rösten är sig lik.» Doktorn talade som för sig själf. »Len som sammet. Det är bara den där ironiska och gycklande tonen, som är ny.»

»Doktorn svarade mig inte. Alltså vill doktorn inte veta något om henne?»

»Jag önskar ingenting högre.»

»Nå ja, det är inte mycket att säga. Hon är död.»

»Död?»

»Ack ja. För länge, länge sedan. Hvad hon dog af? undrar doktorn. Jag vet inte det vetenskapliga namnet på dödsorsaken, men poeterna kalla det brustet hjärta. Det låter litet löjligt — brustet hjärta! — men sådant lär förekomma ofta i poesi. Kanske var det rätt och slätt af en sorts slag, hon dog. Man kan ju få ett så hårdt slag, att man dör af det?»

»Men, fröken Ene ...»

»Lefver än, tänkte doktorn säga. Alldeles riktigt. Men den Bodil Ene, som lefver och är jag, är en helt annan människa än den Bodil Ene, som var hon, och som är »saligen» afsomnad. Ni har väl hört talas om fågel Fenix? Den Bodil Ene, som med sin skadade fot ledt er »slump» på spåren, hon stod för tio år sedan upp ur den andras aska. Och den nya, hon, som nu är jag, hon har hädanefter ingenting att göra med doktor Paul Verenius — bara Fina kommer med isen.»

»Men vill ni inte låta mig förklara? ...»

»Nej, nej. Jag vill inte höra några förklaringar. Här är ingenting oklart.»

Men nu reste sig Paul Verenius och kom närmare. Bodils hjärta slog nästan hörbart, och pulsarna vid tinningarna bultade våldsamt.

Doktorn var som förvandlad: all tveksamhet var försvunnen, och orden forsade fram med lidelsens beslutsamhet.

»Nu är det nog med gyckel, Bodil. Du vet inte, hvad jag har haft att utstå. Inte ett ögonblick har jag glömt dig. Dag och natt har jag sett ditt ansikte, dina ögon framför mig. Dag och natt, i vaka och sömn, har jag hört din röst ljuda i mina öron. Jag har varit så olycklig, så pinad, som en människa kan vara. Mitt hem har sett ut som ett paradiset, men för mig har det varit ett helvete. Och jag har varit tvungen att spela nöjd och glad och lycklig. Min hustru har prisats af alla som ett mönster, som en ängel, men för mig var hon ... *inte du*. Jag har aldrig älskat någon annan än dig, och aldrig kommer jag att älska någon annan.»

Förgäfvets hade Bodil sökt afbryta honom. Ändtligen fick hon fram:

»Ni glömmet er, doktor Verenius.»

»Nej. Jag glömmet ingenting. Jag har rättighet att minnas, hvad jag vill, Jag är en fri människa. Min hustru är död.»

Allt blodet hade rusat till Bodils hjärta. Hon var hvit som örngåttskudden. Men i hennes hvita ansikte flammade de grå, mörkskuggade ögonen af vrede, och med en våldsam ansträngning fick hon ljud i rösten.

»Gå!»

Det var, som om doktorn stött emot en mur af hårdaste is. Han tog ett par steg baklänges, vände sig om och närmade sig dörren.

I detsamma öppnades denna, och Fina kom med isen, som hon hämtat.

»Hvad fröken ser dålig ut!» utropade hon andfädd och bekymrad.

»Följ doktorn ut, Fina.»

Fina lydde och kom sedan in igen.

»Vet fröken, doktorn var bestämdt också sjuk. Han såg ut som ett spöke.»

»Han var ett spöke, Fina. Men det rör inte oss. Nu skall jag ligga med is på foten, tills han inte är större, än han har lof att vara. Då hoppar jag upp ur sängen och tar mig en sväng. Är du med på det, Filippa?»

»Hej hopp, min lilla sockertopp!»

sjöng Bodil och brast i våldsam gråt.

III.

Det var tre dagar därefter. Doktor Grehn hade två gånger besökt Bodil, och hon låg nu, klädd i en purpurröd morgonklädning och med en hvit kudde under hufvudet, utsträckt på soffan i det gröna rummet, som badade i klaraste marssol. På bordet framför soffan, rikt försedt med böcker och tidningar, stod en knippa snödroppar och skimrade i solskenet. Filippa hade hoppat upp på Bodil och stod och trampade och sköt rygg och spanni, under det hon belåtet tog emot sin härskarinnas smekningar och förtroenden.

»Nu, kusin, ha vi det härligt, vi två. Om ett par dagar är foten bra, och då skall vi lefva som människor igen. Men vi ha haft det litet bedröfligt nu några dagar. Det är skönt, att det är öfver. Jag känner mig som en opererad, som blifvit af med en besvärlig och farlig växt eller någonting sådant. Jag har fått en gammal sjukdom skuren ut ur hjärtat på mig. Det gjorde ondt, kusin, och det värker ännu litet grand allra innerst inne, där rötterna suttit. Men Paul Verenius är en skicklig kirurg och gjorde sin sak grundligt. Och nu känner jag mig frisk och sund och lätt.»

Och tom, absolut tom, kusin. Det är, som om jag inne i mig hade ett stort, gapande hål. Och omkring mig är det också tomrum. Det är, som om jag sväfvade omkring i en ödlig rymd utan gränser, liksom en ballong, som slitit sig lös och gått till väders på egen hand.

Om jag nu stege till väders på allvar och blefve borta för alltid, skulle förlusten gå spårlöst förbi. Ja, jag vet, kusin. Du och Fina skulle nog vara snälla och gråta litet öfver mig en dag eller två. Men så toge Fina en ny tjänst, och du toge en ny vän. Det skulle gå som en dans för dig, kusin, som är så fin och vacker.

Så är det, kusin. Säg inte emot! Precis så stå sakerna — än så länge. Men *hur* länge? Inte ämnar jag väl i alla mina dagar sitta här som en eremit och göra blommor och öfversättningar? Nej, kusin. Så snart jag fått mitt lilla hem skuldfritt, får jag mer pengar, än jag kan lefva upp på egen hand. Då ska vi se till, om vi inte möjligen kunde göra någonting för världen.

Men den dag, den sorg, kusin. Bra dumma

Verksamaste och mest styrkande näringsmedel för vuxna och barn. Med glänsande resultat förordadt af läkare- auktoriteter. Stärker nerverna och förhöjer kroppsbyggnadens alla delar.

SANATOGEN

Prospekt sändas gratis och franco genom Generalagenturen Josephson & Reteike, Göteborg. Erhålles å alla apotek och kemikalieaffärer. Tillverkare: BAUER & Co., Berlin S.

GYMNASTIK- OCH IDROTTSTÄFLINGARNA I STOCKHOLM. 1. START FÖR HASTIGHETSLOPP. 2. DISKUSKASTNING. 3. KULSTÖTNING. 4. SPJUTKASTNING.

vore vi, om vi toge våra bekymmer i förskott. Låt oss njuta vår sorgfrihet, så länge den varar, min prinsessa! Jag är vid ett himmelskt humör i dag. Om själfva, du vet väl hvem, trädde in, skulle jag vara som en ängel emot honom. Men jag är glad, att det inte kommer i fråga. Hans blad är utrifvet ur mitt lufs bok.»

Nu kom Fina in och lämnade sin matmor ett visitkort. Bodil tog det och läste: Fru Mia Grehn, född Verenius.

»Bed fru doktorinnan stiga in.»

In trädde en medelålders dam, ytterligt elegant klädd och omsväfvad af stark violdoft. Hon var blek, svarthårig och brunögd, och hennes ansikte hade en slående likhet med broderns. Men alla drag voro obestämdare och mjukare.

»Förlåt, fröken Ene,» började hon med tunn, sentimental röst, »att jag så här tränger mig in till er utan att veta, om jag är välkommen.»

»Var god och tag plats,» inbjöd Bodil artigt men en smula reserveradt och räckte henne handen, sedan hon hastigt flyttat Filippa ner till sina fötter.

Fru Grehn satte sig midt emot Bodil.

»Min man har sagt mig, att er fot är nästan bra igen.»

»Ja, jag tackar.»

»Och min bror har talat med mig om er. Innan han reste, bad han mig, att jag skulle söka upp er och försöka vara er till någon nytta, om jag kunde. Ni är ju ännu främmande här i staden?»

»Ja tämligen.»

»Och har ingen, som ser till er och förströr er i er ensamhet?»

»Jag har en präktig jungfru, som inte låter någonting fattas mig, och Filippa här som förströr mig.»

»Katten! Ha ha ha! Ni är verkligen original, fröken Ene. Men ni behöfver väl ändå litet umgänge med likar, och det skulle vara mig mycket kärt, om ni ville besöka oss, min man och mig, och anse vårt hem som ert eget.»

»Jag tackar er, fru Grehn, för er vänlighet, som jag på intet sätt visat mig förtjäna. Men det är inte min afsikt att deltaga i sällskapslivet, här. Åtminstone inte än så länge. Till det har jag hvarken tid eller råd.»

»För all del, kära fröken, det är inte min mening att draga er ut i sällskapslivet, om ni inte själf vill det. Men vårt hem är helt enkelt, och där behöfs det inga dyrbara toaletter. Om ni ville komma så där i all hvardagstarflighet, skulle ni göra mig en stor glädje, och vi skulle nog snart bli goda vänner.»

»Men är det inte väl tidigt att erbjuda mig er vänskap, fru Grehn? Jag är ju för er en främling.»

»Nej, nej. Ni är ingen främling för mig. Jag har hört så mycket talas om er.»

»Såå...» Bodil började bli road. »Och hvad har fru Grehn hört?»

»Skall jag säga det?»

»Ja, var så snäll.»

HYLINS Violtvål 612

HYLINS Liljekonvaljedoft

»Det är förstås, som sagdt, min bror, som talat om er. Redan för många år sedan. Innan han var gift. Och nu, innan han reste.»

Bodil såg på henne och undrade, hvad som skulle komma därefter.

»Jag vet,» fortsatte fru Grehn, »att ni var en fader- och moderlös flicka, som uppfostrats af er faster i hennes hem.»

»Och som inte ägde ett öre,» fyllde Bodil i.

»Men som var ovanligt begåfvad och musikalisk.»

»Ja, det har jag hört, jag också.»

(Forts.)

NORSKA NATIONALTEATERNS gästspel å Kgl. teatern inleddes tredje dag pingst med uppförandet af B. Björnsons skådespel »Sigurd Jorsalfar». Vi återkomma i nästa nummer till ett omnämnande af veckans olika föreställningar.

DRAMATISKA TEATERNS elevskolas sedvanliga våruppvisning, hade denna gång en mycket löftesgivande prägel. En af de manliga eleverna utmärkte sig särskildt i tre vidt skilda uppgifter — Sigurd i Ibsens »Härmännen», sjömannen Beck i Betzonichs »Guldkarossen», och sjökadetten i ett litet tyskt lustspel »Mammans ögon» — för en mindre vanlig individualiseringsförmåga. Helt visst får vår sceniska konst i honom en kraft att räkna med.

Bland damerna funnos tre, som afsevärdt höjde sig öfver elevstadiet, nämligen Hjördis' tolkarinna, den pigga ingenuen i »Mammans ögon» och framställarinnan af den 80-åriga gumman i »Guldkarossen». Detta kvinnliga klöfverblad inneslöt glädjande vackra löften, som man lifligt önskar måtte komma att infrias.

KÖKSALMANACK

Redigerad af

ELISABETH ÖSTMAN,

Inneh. af Elisabeth Östmans Husmoderskurs i Stockholm.

FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR VECKAN 7—13 JUNI 1903.

Söndag: Consommé med sparris; hamburgerbringa och tunga med ärter; fikonpudding med vaniljsås.

Måndag: Pudding af kött med ost; saftkräm med mjölk.

Tisdag: Sillsallad med skarpsås; hafresoppa med ägg.

Onsdag: Bräckt skinka med spenat; filmjölk.

Torsdag: Afredd buljong med ost-smörgåsar; ugnspannkaka.

Fredag: Kalkkottletter med potatis; cacao-ris med mjölk.

Lördag: Sjömansbiff; äppelsoppa.

RECEPT:

Hamburgerbringa (f. 6 pers.). 2½ kg. rökt oxbringa, vatten.

Till garnering: legymer och persilja.

Beredning: Bringan tvättas med borste och svagt såpvatten och får ligga 12 tim. i kallt vatten. Den påsättes i kallt vatten och får sakta koka omkr. 4 tim. samt skummas väl under kokningen. Bringan får ligga kvar i sitt spåd ½ tim., ty den blir därigenom mörare. Den serveras skuren i skivor och garneras med legymer och persilja.

Fikonpudding (f. 6 pers.). 2 hg. konfektfikon, 2 hg. sötmandel, 160 gr. socker, 4 äggulor, 2 dcl. tjock grädde.

Till formen 1 msk. (20 gr.) smör. Beredning: Fikonen sköljas väl och skäras i strimlor. De läggas därefter i en spillkum och få stå att svälla omkr. 2 tim. i kokande vatten. Mandeln skällas, torkas och drifves genom mandelkvarn, hvarefter den blandas väl tillsammans med sockret, äggulorna, grädden och de svällda fikonen. En form smörjes med kallt smör, massan hålles däri och formen sättes in i ugn och puddingen får grädda omkr. ½

tim. Den uppstjälpes på fat och serveras varm med vaniljsås.

Pudding af kött med ost (f. 6 pers.). 1 kg. kokt ell. stekt kött, 1 msk. smör, 2 msk. mjölk, 4 dcl. buljong ell. steksås, salt, 4 msk. ost (helst parmesan).

Till formen: ½ msk. smör, 2 msk. stötta skorpor.

Beredning: Köttet skäres i vackra skivor. En pajform smörjes med smör och beströs med stötta skorpor, köttet nedlägges däri, hvarfals med den rifa osten. Smör och mjöl sammanfräses, buljongen ell. steksåsen tillsättes, litet i sänder, och såsen får ett godt uppkok, hvarefter den hålles öfverköttet. Puddingen öfversiktas med fint stötta skorpor och insättes i ugn att få en vacker gulbrun färg.

Sillsallad (f. 6 pers.). 2 sillar, ½ lit. kokt ell. stekt kött, skuret i fina tärningar, ½ lit. rödbetor, skurna i fina tärningar, ½ lit. potatis, skuren i fina tärningar, 1 liten saltgurka, 1 msk. ättika, hvitpeppar, socker.

Till garnering: 2 hårdkokta ägg, persilja.

Beredning: Sillarna vattenläggas dagen förut, rensas, befrias från skinn och ben samt inklappas i en duk. De skäras i fina tärningar och blandas väl tillsammans med köttet, potatisen, rödbetorna och saltgurkan, skurna i fina tärningar. Ättika, peppar och socker tillsätts. Salladen packas hårdt i en med kallt vatten sköljd form, uppstjälpes och garneras med de hårdkokta och finhackade äggen samt den finhackade persiljan. Sillsallad serveras med grädde ell. skarpsås.

Cacao-ris (f. 6 pers.). 2 dcl. carolinargryn, ½ lit. vatten, ½ lit. mjölk, en 25-öres sockrad chokladkaka, vatten, 1 msk. socker.

Beredning: Grynen skällas och påsättes i kokande vatten, hvarefter den kokande mjölken tillsättes, litet i sänder. Chokladen upplöses i 1 msk. ljumt vatten och nedröres i gröten tillika med sockret. Då grynen äro väl kokta, slås gröten upp i en geléskål. Cacao-ris serveras varmt ell. kallt med gräddmjölk.

Sjömansbiff (f. 6 pers.). 1.3 kg. benfritt innanlår ell. fransyska, 1 msk.

